

ONDERWIJS
Dubieuze
verkiezingen VVS

3

INTERNATIONAAL
Op Erasmus in
Siberië

6

SOCIAAL
Rockster Piketty in
Leuven

12

CULTUUR
Carll Cneut wint
Literatuurprijs

17

Beeld—Paus, Pieter en pintjes

In 1985 bezocht de Paus onze Universiteit. Zijn kritiek op genetisch onderzoek lokte een prachtige zinsnede uit van toenmalig rector De Somer. Meer op pagina 5. Foto Universiteitsarchief KU Leuven/ Fotoarchief Vaticaan

UNIVERSITEIT REAGEERT NEGATIEF OP INITIATIEF STUDENTENVERTEGENWOORDIGERS

Universiteit blokkeert hervorming herexamens

De Algemene Vergadering van de Studentenraad KU Leuven wil het debat over de regeling van de herexamens heropenen. Vooral de laattijdige examenroosters en het gebrek aan een automatische herinschrijving liggen zwaar op de maag. De KU Leuven reageert negatief.

RODERIK DE TURCK EN
SIMON GRYPONPREZ

De problemen rond de herexamenregeling zijn de Leuvense studenten aan de KU Leuven wel bekend. De grootste ergernis is de laattijdige mededeling van het herexamenrooster. Het rooster van de herexamens wordt slechts twee weken voor de start van de examenperiode bekend gemaakt, wat voor veel studenten te laat is.

Een van de redenen daarvoor is de late uiterste inschrijvingsdatum voor diezelfde herexamens, 15 juli. Daar wil de Algemene Vergadering (AV) van de Studentenraad KU Leuven (Stura) iets

aan doen. De manier waarop doet echter de wenkbrauwen fronsen.

Pragmatisch

Hoewel veel studenten en een aantal kringen een automatische herinschrijving willen, zal Stura in de praktijk niet met die eis naar de universiteit trekken. "Er wordt niet gepleit voor een automatische herinschrijving," aldus Joris Gevaert, ondervoorzitter van Stura.

Ewoud De Sadeleer, die voor Stura in de Onderwijsraad zetelt, licht toe: "Idealiter streven wij nog altijd naar een automatische inschrijving, maar we beseffen dat er heel weinig kans is dat de

universiteit daar van zal afwijken."

Die oproep tot een pragmatischer voorstel kwam van VTK, de Vlaamse Technische Kring. Preses Lucas Vanlaer verklaart

Idealistisch

Bij het Vlaams Rechtsgenootschap (VRG) en de Nieuwe Filosofische Kring (NFK) zijn andere geluiden te horen. "VRG wil een automatische inschrijving,"

“Een compromis moet aan tafel gemaakt worden, niet op voorhand”

MARIE VANWINGH, PRESES NFK

dat standpunt. "VTK erkent dat een automatische inschrijving op papier heel aantrekkelijk klinkt, maar wij beseffen dat dat voor de KU Leuven een nachtmerrie is. De voordelen van de student wegen niet op tegen de gigantische nadelen voor de KU Leuven."

De KU Leuven heeft twee jaar geleden het systeem van de herexamenregeling aangepast. De automatische herinschrijving zorgde er soms voor dat examenaal's halfvol zaten omdat studenten zich niet hadden uitgeschreven.

aldus Cedric D'Hondt, facultair van de kring. "Wij zitten allemaal in de AV als studentenvertegenwoordigers, dus moeten wij de belangen en de wil van de studenten behartigen. Hoe concreet het debat gevoerd wordt, is de zaak voor de mandatarissen van Stura. Het is aan hen om dat standpunt te verdedigen en te zoeken naar een compromis."

Preses van NFK, Marie Vanwingh, treedt hem daarin bij: "Wij vinden het heel belangrijk om de ideale situatie in het hoofd te houden. Een com-

promis moet aan tafel gemaakt worden, niet op voorhand."

Daar wil de universiteit echter niets van weten. "Het systeem van automatische herinschrijvingen zorgde ervoor dat we elk jaar 25.000 tot 30.000 examenmomenten planden waar niemand voor kwam opdagen," stelt Rik Gosselink, vicerector Studentenbeleid.

lees vervolg op pagina 3.

UNIVERSITEIT ANTWERPEN
Geen automatische herinschrijving.
Examenrooster beschikbaar tegen 31 juli.

UNIVERSITEIT GENT
Wel automatische herinschrijving,
kan afhangen van faculteit. Examenrooster beschikbaar tegen 22 juli.

UNIVERSITEIT HASSELT
Wel automatische herinschrijving.
Examenrooster beschikbaar tegen 11 juli.

VRIJE UNIVERSITEIT BRUSSEL
Wel automatische herinschrijving.
Examenrooster beschikbaar twee weken voor start examenperiode.

Opinie

Splinter

Koning Middelmaat

Door je eigen muziek amateuristisch te noemen en het gros van onze muzikanten slecht, maak je je als artiest niet populair in Vlaanderen. Zoveel heb ik geleerd uit de reacties die ik kreeg op het interview van Simon Grymonprez en mezelf met Bony King. (zie Veto 4202)

De Splinter die ik hier uit mijn vingers probeer te peuten, gaat vooral over het waarom van die reacties. Misschien overtreed ik met zo'n commentaar in de kantlijn van mijn eigen interview een ongeschreven journalistieke regel, maar een splinter haal je er beter uit vóór hij ontsteekt.

Als je als interviewer een fijn gesprek voert met een aangename persoon, wil je dat die persoon op je lezers dezelfde indruk maakt. Bram Vanparys is zo iemand. Hij draagt het hart op de tong, zwijgt als hij iets niet weet, is schuchter zonder gênant en zelfzeker zonder arrogant te zijn. Dat velen die laatste nuance niet in het interview lazen, zegt veel over mijn kwaliteiten als interviewer, maar misschien ook iets over het publiek.

In de eerste plaats is Bony King immers een artiest die een bepaald idee heeft van goede muziek en daar met zijn eigen werk zo veel mogelijk aan wil beantwoorden. Wie dat niet doet, noemt hij amateuristisch. Een middelmatige band die gewoon graag wekelijks samenkomt om nog eens dezelfde vier akkoorden te oefenen bij dezelfde strofes, refreinen en die ene occasionele bridge, is voor hem niet leuk of gezellig, maar gewoon middelmatig.

Hoewel die houding niet per se arrogant hoeft te zijn –Vanparys verweet zichzelf amateurisme– gaat er wel een bepaalde serieusheid van uit. En laat jezelf openlijk serieus nemen nu één van de grote taboes geworden zijn in een tijd waarin valse zelfrelativering tot nieuwe levensstijl lijkt gepromoveerd.

Ja, we lachen toch met selfies, hashtags en Astrid Bryan-Engels en doen er volop aan mee, net om ermee te lachen. We ergeren ons aan de online onzin van Het Laatste Nieuws en blijven die aanklikken. We kijken en duimen infantiele muziek die we niet goed maar gewoon grappig vinden naar een Youtube-top die de onze niet is. Op die manier verheffen heel veel mensen een soort popcultuur tot een norm die ze zelf niet serieus nemen. Een historicus zal zich binnen tweehonderd jaar toch eens afvragen van wie die norm dan eigenlijk was. Van de massa, zullen wij zeggen.

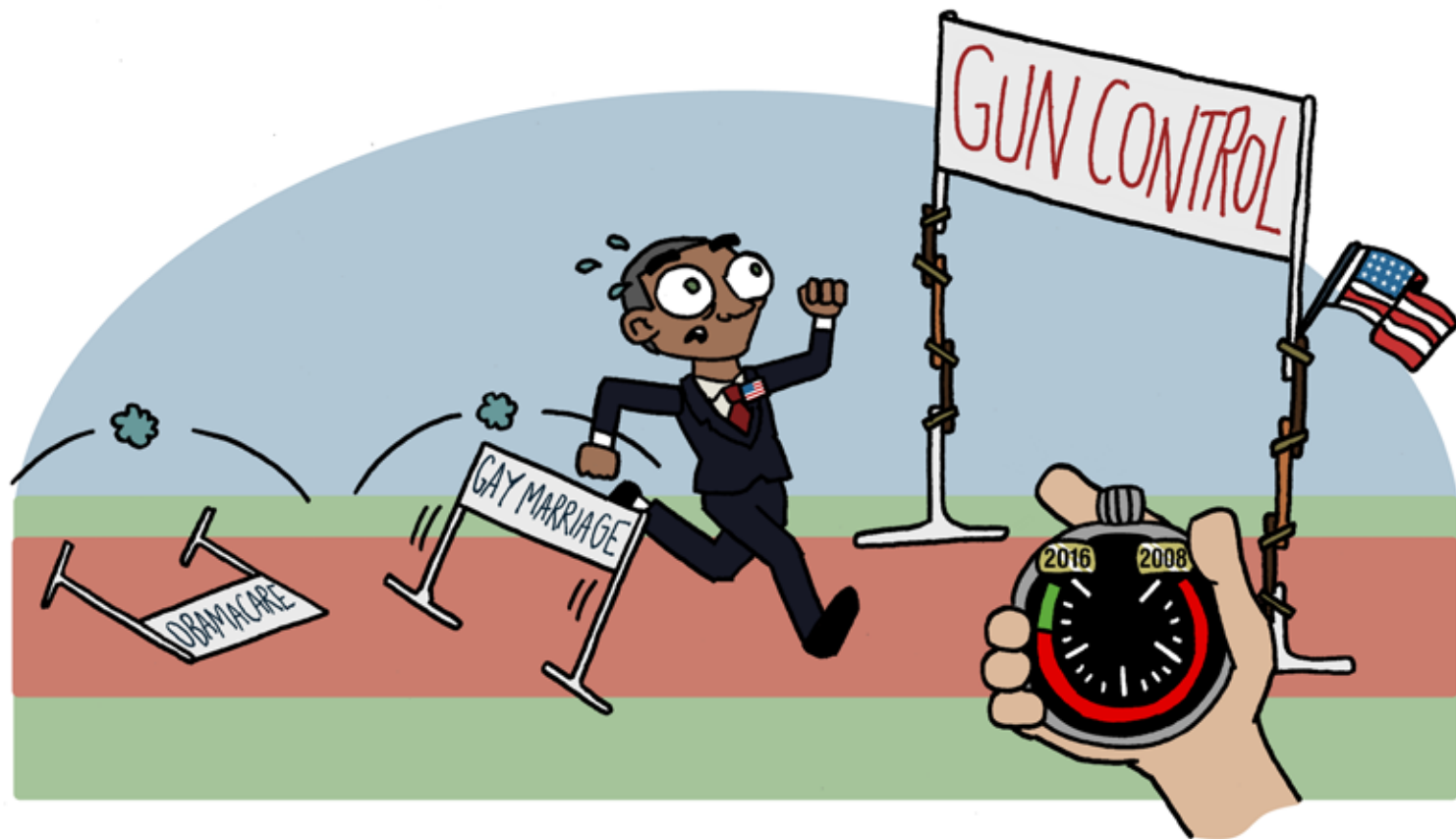
Zelf kiezen we als de eeuwige uitzondering die we zijn liever sporadisch voor die gezellige en sympathieke middelmaat van anderen. Van woorden als 'pretentius' huiveren we, want je zou maar eens proberen om serieus iets groots te willen maken. Je moet jezelf kunnen relativiseren, toch? Dat we zelf ook wel eens uitgelicht willen worden in de massa, zeggen we echter niet. Ironie is zo populair vandaag omdat ze ons een plaats geeft zonder dat we die moeten uitspreken.

Onze mening over iemand die oprecht goed wil zijn en het amateurisme van zijn jongere zelf en anderen aanduidt, zegt vooral iets over onze eigen houding. Bram Vanparys legt de lat hoog en zegt: "Kijk, ik ambieer een niveau dat ik soms haal en soms niet, en heel veel anderen ook niet." In een tijd van gemaakte bescheidenheid is zo'n stem misschien niet geliefd, maar op z'n minst oprecht.

GILLES MICHIELS

De Splinter bevat een persoonlijke mening van een schrijver. Ze bevat niet de mening van de redactie.

Cartoon van de week

Deze week werpt Michiel van Boxel een blik op de actualiteit.

Editoriaal

Details, details, details

Geen wereldproblemen in de komende Veto. Wel: een debat over de kwaliteit van koten. Een absurd begin van een editoriaal, want hoe kan het nog mogelijk zijn om te moeten debatteren over de kwaliteit van koten? Laten we wel wezen, iedereen, op drie of vier Appeltansen na, wil de lat zo hoog mogelijk. En onder iedereen hoort zowel Rik als Louis, de oppositie in de Leuvense gemeenteraad en een strompelende student in de duffe gang van het HDR.

dat we in deze editie de grote wereldproblemen zullen aankaarten. Maar tegelijkertijd ziet het er naar uit dat zelfs de lokale problemen onopgelost blijven.

Elke editie van deze krant stoten schrijvers op details die niét in een handomdraai opgelost zijn. Details waarvoor je bijzonder snel een intuïtieve oplossing kan bedenken. Hoeveel keer dacht je bij het lezen van de laatste Veto: dit oplossen kan niet héél moeilijk zijn.

Het ziet er niet naar uit dat we deze editie de grote wereldproblemen zullen aankaarten

Toch moeten we ons buigen over verschillende stemmen die hierover een debat begonnen (zie pagina 8). Sommigen trekken de lat omlaag, sommigen willen ze iets hoger. Resultaat: de lat ligt nog nergens, en als er al beweerd wordt dat ze niet dient voor touwgetrek, ligt ze veel te laag.

Details, details en details in de komende Veto: we schrijven over één zin van Pieter De Somer (zie pagina 5), over drie lege studentenraden en over veel herexamens en weinig vakantie (zie pagina 3). Het ziet er niet naar uit

Vooraf: hoeveel keren plooid je een Veto open, wierp je een blik op enkele artikels en dacht je: een klein beetje goodwill zou hier het verschil gemaakt hebben? Een klein beetje tegemoetkoming had hier wél gewerkt?

Zeker als het aankomt op het welzijn van studenten: het kan niet dat de huisvesting van studenten beneveld wordt omdat verschillende partijen niet het onderste uit de kan halen. Er is een unieke kans die het kotenoverschot met zich meebrengt: het wordt mogelijk om de slechtste

koten te vervangen door de overblijvende goede koten.

Maar al te vaak stoten schrijvers hierop: op koppigheid van partij en tegenpartij. Als student en schrijver hebben we nochtans vaak een helder beeld van het Pareto-optimum - dat ideaal waarbij voor beide partijen de maximale winst wordt gemaakt. We voelen in onze kleine teen dat de planning van de herexamens met weinig moeite beter kan. Dat zowel studenten als stad en universiteit kunnen helpen om de kwaliteit van koten veel hoger te krijgen. En dat iets meer inzet van zowel huidig als toekomstig bestuur veel lege posten in LOKO, Stura en VVS kan opvullen.

Daarom is het een goed idee om deze Veto te lezen met in het achterhoofd de erg christelijk geïnspireerde vraag: wat als beide partijen nu eens allebei iets meer zouden toegeven aan elkaar? Allebei iets meer toegeeflijkheid, of iets minder koppigheid, of geef het kind een andere naam. Dan kunnen wij over grote wereldproblemen gaan schrijven, en niet meer over details.

QUINTEN EVENS

Redacteur Video. Het editoriaal bevat een persoonlijke mening.

DUBIEUZE VERKIEZINGSPROCEDURE BIJ VLAAMSE VERENIGING VAN STUDENTEN

“Kandidaten moeten op zijn minst aanwezig zijn op hun verkiezing”

Vorige donderdag organiseerde de Vlaamse Vereniging voor Studenten een verkiezing waarbij kandidaten voor mandaten geen vragen moesten beantwoorden. Bovendien is er nog steeds geen vervanging voor het overgangsbestuur gevonden. Kortom: business as usual.

**RODERIK DE TURCK EN
KAREL PEETERS**

De Vlaamse Vereniging voor Studenten (VVS) zoekt nog steeds naar een volwaardig bestuur en heeft nog een hele resem aan andere openstaande mandaten. Die zijn voorbijgegaan donderdag op de Algemene Vergadering opgevuld via verkiezingen zonder vragen. Een uiterst bedenkelijke procedure, zo laten enkele AV-leden weten.

Er is bovendien een overgangsbestuur aangesteld tot 31 oktober om de lacune in het bestuur op te vullen. “Het is wel

Bovendien stelt Gevaert zich grote vragen bij de verkiezingsprocedure. “Het is raar dat die zo afwijkt van onze eigen procedure.” In zekere mate toont Gevaert begrip voor de situatie: “VVS heeft ongelooflijk veel mandaten, als we die allemaal moeten verkiezen met dezelfde vragen dan gaan de verkiezingen eindeloos zijn.”

Ook Anaïs Walraven, voorzitter van de Studentenraad Universiteit Antwerpen, beseft dat het een moeilijke zaak is en blijft. “We zien dit niet meteen graag gebeuren, maar het moet wel.” De mandaten moesten diezelfde week nog ingevuld worden. “Je kan er beter iemand zetten dan niemand, anders hebben we geen vertegenwoordiging,” verduidelijkt Walraven.

Walraven ziet de situatie echter somber in. “Het probleem blijft dat er niet veel mensen zijn in Vlaanderen die de juiste capaciteiten hebben.”

Afwezig verkozen

“Als er geen vragen gesteld mogen worden, is er geen enkele vorm van kwaliteitscontrole,” vat Gevaert de situatie scherp samen. “We moeten dan immers achteraf vaststellen dat er bijvoorbeeld iets raars gezegd is in bepaalde vergaderingen of dat de kandidaat helemaal niet zo geschikt was,” zucht Gevaert.

Het is overigens ook niet zo moeilijk hier tegenin te gaan, erkent ook Gevaert: “We kunnen dat gemakkelijk opvangen door

FOTO Kalina De Blauwe

“In Vlaanderen zijn niet veel mensen die de kwaliteiten hebben”

ANAÏS WALRAVEN, VOORZITSTER STUDENTENRAAD UNIVERSITEIT ANTWERPEN

een of twee vragen te stellen aan de kandidaten.”

Lennert Noppe, voorzitter van de Gentse Studentenraad, gaat akkoord dat er wat veranderd moet worden. “Er hadden meer vragen kunnen gesteld worden, dat zou eigenlijk ook moeten,” stelt Noppe.

Bovendien waren enkele kandidaten niet aanwezig op hun verkiezing. Dat zint Noppe niet: “Eigenlijk zouden kandidaten op zijn minst aanwezig moeten zijn.” Tegelijkertijd relativeert Noppe de hele zaak. “Als die mensen een engagement willen opnemen, dan is dat toch al zeer goed. De voorbereiding kan later nog volgen.”

Ongeoorloofde contacten

Sommige leden van de Algemene vergadering zijn ontevreden over het recent contact tussen het overgangsbestuur en Hilde Crevits, minister van Onderwijs. Er is immers afgesproken dat het overgangsbestuur geen contacten legt zonder terugkoppeling naar de Algemene Vergadering.

“Door praktijken als deze blijft het moeilijk voor mij om potentiële mandatarissen te motiveren om op te komen voor VVS,” reageert Gevaert.

Daar is Anaïs Walraven het niet mee eens. “In de media zie je ook dat mensen vragen: is die studentenvertegenwoordiging

wel legitiem? Als de minister dan een vraag stelt kan je daar best op antwoorden,” besluit Walraven.

Bovendien vindt Walraven dat een zekere onenigheid logisch is. “Als je in een koepel zit met zoveel verschillende instellingen, gaat nooit iedereen tevreden zijn.”

Sombere toekomst

Dat VVS kampt met een acuut tekort aan mandatarissen, is volgens Gevaert makkelijk te verklaren. “Het huidige tekort of de moeilijkheid om potentiële mandatarissen aan te spreken is terug te brengen tot de voorbije jaren toen VVS regelmatig blunders beging.”

Wazig optimisme is troef bij Gevaert. “Ik acht de kans groot dat het volwaardig bestuur er komt,” reageert Gevaert lachend.

De weg naar beterschap is dan ook duidelijk voor Gevaert: “Als we een aantal positieve jaren neerzetten met VVS, dan komen die nieuwe mandatarissen vanzelf.”

“Als er geen vragen gesteld mogen worden, is er geen enkele vorm van kwaliteitscontrole”

**JORIS GEVAERT,
ONDERVOORZITTER
STUDENTENRAAD KU LEUVEN**

tijd dat er een definitieve oplossing komt,” laat Joris Gevaert, ondervoorzitter van de Studentenraad KU Leuven en lid van de Algemene Vergadering (AV) van VVS, weten. “31 oktober komt er snel aan.”

Vervolg voorpagina.

Zoveel examenmomenten plannen waar niemand voor komt opdagen, beperkt de keuze voor studenten die hun herexamens wel afleggen. Daarom vindt de vicerector het “huidige systeem veel efficiënter.”

Lastig

Dan rest er nog de laattijdige mededeling van het herexamenrooster. Daarover is iedereen binnen de Algemene Vergadering van Stura het eens: de mededeling komt te laat en moet vroeger.

Heel wat instellingen en campussen doen het namelijk beter. Zo maakt de Universiteit Gent haar herexamenregeling uiterlijk op 22 juli bekend. Studenten van de Universiteit Hasselt kunnen zelfs al op 11 juli hun examenrooster voor augustus bekijken.

“De universiteit is nu niet van plan de huidige regeling aan te passen”

DIDIER POLLEFEYT, VICERECTOR ONDERWIJSBELEID

Op de Campus Groep T krijgen studenten de dag na de bekendmaking van hun resultaten al de mogelijkheid om zich in te schrijven voor hun herexamens. Hierbij kiezen ze tussen enkele voorstellen en is die keuze onmiddellijk definitief tenzij de student zelf wijzigingen aanvraagt.

Daarom pleit de Stura-AV nu voor een model waarbij zo snel mogelijk een algemeen rooster vrijgegeven wordt, waarin enkel de examendata opgenomen zijn. Later zullen dan pas uur en locatie worden meegedeeld.

De universiteit reageert niet enthousiast. “Het gaat om een compromis tussen het verlangen van de student om de herexamens zo vroeg mogelijk te kennen en anderzijds de haalbaarheid van de facultaire administraties om alles zo goed geregeld te krijgen,” aldus vicerector Pollefeyt. “Die datum nog eens naar voren halen is moeilijk, gezien het feit dat die mensen ook recht hebben op vakantie. De universiteit is nu niet van plan de huidige regeling aan te passen.”

Vicerector Pollefeyt begrijpt de ergernis ook niet. “Een student die acht herexamens heeft moet sowieso alles beginnen te studeren, ongeacht wanneer die examens precies vallen. Als hij die data twee weken op voorhand krijgt, lijkt mij dat ruim genoeg om een definitieve planning te maken.”

De Sadeleer van Stura beseft dat het lastig wordt: “Het wordt niet onmogelijk, maar wel moeilijk. Men wil die discussie eigenlijk niet opnieuw voeren.”

“Je kan daarover discussiëren, maar dat worden eindeloze discussies. Uiteindelijk zal de deadline misschien maar met enkele dagen verschuiven,” meent Pollefeyt. “Maar goed, als de vraag opnieuw op tafel ligt, zullen wij daar opnieuw over discussiëren. Alles is in principe bespreekbaar.”

Onderwijs

EINDELIJK IN CIJFERS: MEISJES ZIJN BETERE (BACHELOR) STUDENTEN

Genderkloof doet universiteit blozen

Jongens doen het slechter in hun bachelor. Meisjes vinden dan weer moeilijker hun weg naar de hogere regionen van deze universiteit. Die scheve genderbalans doet de universiteit met de mond vol tanden staan.

MAX BOLS, RODERIK DE TURCK EN NORA SLEIDERINK

Cijfers van de KU Leuven maken duidelijk dat er een grote discrepantie bestaat tussen de slaagcijfers van mannelijke en vrouwelijke studenten. Over de afgelopen acht jaar blijkt tussen de 30 en 40 % van de ingestroomde jongens na drie jaar hun bachelordiploma te hebben behaald tegenover 40 tot 50 % van de ingestroomde meisjes. Conclusie: een achterstand van 10 % voor het Y-chromosoom.

Die cijfers zijn ook Katlijn Malfliet, vicerector Gender en Diversiteit, niet ontgaan. Zij voegt hieraan toe dat meisjes bovendien in het eerste jaar vaker slagen en jongens sneller afhaken. Volgens Malfliet heeft dat te maken met een sociologisch gegeven, iets wat gelijkwaardige cijfers aan de andere universiteiten alvast onderschrijven.

Mogelijks gaat het om verschillen in intelligentie, maar waarschijnlijker is dat meisjes meer plichtsbewust omgaan met hun studies. Malfliet verklaart dat vanuit de vaak verschillende opvoeding die jongens en meisjes krijgen.

“Meisjes worden niet verwacht grenzen te overschrijden. Ze moeten vriendelijk, lief en verzorgend zijn, en moeten voldoen aan de eisen die men hen oplegt,” zegt ze. “Van jongens wordt risicogedrag en ambitie daarentegen veel gemakkelijker geapprecieerd.”

“Bovendien lijken meisjes ook sneller te kampen met een gebrek aan zelfvertrouwen en zijn ze minder snel tevreden met een middelmatige CSE (*Cumulative studieefficiëntie, red.*)” aldus Malfliet.

Buiten het cijferonderzoek ontbreekt gericht onderzoek naar de oorzaak van die trend aan de KU Leuven zelf, maar vicerector Onderwijsbeleid Didier Pollefeyt verwijst naar een onderzoek uit Nederland voor een verklaring.

“Het probleem stelt zich al vanaf de kleuterschool,” stelt hij. “Leerkrachten, van kleuterschool tot secundair onderwijs, treden vaak corrigerend en zelfs sanctionerend op tegen typisch jongensachtig gedrag, zoals bijvoorbeeld niet kunnen stilzitten. Jongens ontwikkelen hierdoor een negatieve houding ten aanzien van onderwijs die ze nog lang met zich kunnen meedragen,” aldus de vicerector.

Feminisering

Pollefeyt haalt daarnaast ook de feminisering van het onderwijs aan. “Het blijkt dat vrouwelijke leerkrachten het gedrag van jongens sneller gaan inperken en het gedrag van meisjes makkelijker gaan bekrachtigen. Het groeiende aandeel aan vrouwelijke leerkrachten werkt de negatieve houding van jongens in de klas dus verder in de hand.”

Hoe vertaalt dat zich dan in de zwakkere prestaties van de mannelijke bachelorstudenten? Volgens Pollefeyt gaat het vaak mis bij de vrijheid die studenten plots ervaren wanneer ze de overgang naar de universiteit maken: “De controle en de sancties uit het lager en secundair onderwijs vallen weg, maar het hoger onderwijs belooft vaak nog steeds gedrag waarin meisjes bevestigd

worden: mooi stilzitten, netjes de lessen bijhouden en de inhoud correct reproduceren.”

In stille hoorcolleges volgen en cursusmateriaal memoriseren hebben meisjes blijkbaar al aanvaard terwijl de jongens eerder gaan genieten van hun herwonnen vrijheid. “Cijfers voor de masteropleidingen, die meer georiënteerd zijn op creativiteit en experimenteren, tonen aan dat de achterstand van de jongens hier deels wegvalt,” vervolgt Pollefeyt.

gevoeligheid creëren voor de thematiek,” stelt Malfliet.

Ook Pollefeyt ziet er geen heil in: “We voeren geen actief positief discriminatiebeleid ten aanzien van jongens om hen meer slaagkansen te bieden. We stimuleren iedereen om te kunnen slagen.” Al geeft de vicerector toe dat studenten beter geïnformeerd moeten worden over de vereisten van de opleiding en vooral de wijze van evalueren.

Daarnaast voert Pollefeyt een pleidooi

“Gender is een delicate discussie”

DIDIER POLLEFEYT, VICERECTOR ONDERWIJSBELEID

“Het klinkt cliché, maar jongens vinden meer aansluiting bij die wilde leergierigheid en, om het cru te zeggen, een aantal jongens zijn tegen dan al weggefilterd,” besluit Pollefeyt.

Concrete wazigheid

Concrete maatregelen om de verschillen weg te werken liggen niet in het verschiep bij het universiteitsbestuur. Wel halen beide vicerectoren enkele mogelijke maatregelen aan.

Katlijn Malfliet zou graag een discussie binnen LOKO, Stura en andere studentenverenigingen op gang zien komen naar aanleiding van de cijfers. Ze ziet het echter niet zitten om de studentenbegeleiding hiervoor aan te passen: “Je mag studenten niet gaan betuttelen. Ze moeten vanuit zichzelf een

voor meer creatieve werkvormen en evaluatiemethoden in de bacheloropleidingen.

“Daarnaast zou er in de lerarenopleiding meer aandacht besteed moeten worden aan de genderdimensie,” vervolgt Pollefeyt. “Jongens hebben ook nood aan mannelijke rolmodellen in het onderwijs.”

Of de verschillende percentages überhaupt een probleem zijn, is niet onbesproken. Lang niet alle studenten storen zich aan dergelijke verschillen in slaagcijfers of door gender bepaalde studiekeuzes. Toch wil de universiteit verbeteringen. “Vanuit een diversiteitsbeleid is dat zeker een goede zaak,” meent Malfliet. Pollefeyt treedt haar daarin bij en beschouwt de verschillende percentages als een interessant gegeven, waaraan gewerkt moet worden met de nodige voorzichtigheid. “Gender is immers een delicate discussie.”

		ingestroomd in academiejaar:							
		2005-2006	2006-2007	2007-2008	2008-2009	2009-2010	2010-2011	2011-2012	2012-2013
Mannen	% dat bachelordiploma haalt in max. drie jaar	38,33%	40,21%	36,08%	35,17%	34,31%	30,56%	32,86%	31,39%
	% dat bachelordiploma haalt in max. vier jaar	49,29%	51,33%	46,03%	45,43%	45,74%	42,44%	44,47%	nvt
Vrouwen	% dat bachelordiploma haalt in max. drie jaar	49,26%	48,96%	44,99%	44,82%	43,38%	42,71%	42,55%	40,69%
	% dat bachelordiploma haalt in max. vier jaar	59,72%	60,52%	57,22%	56,18%	54,85%	55,19%	54,98%	nvt

Het gaat hier om cijfers over het behalen van het bachelordiploma van de opleiding waarvoor men instroomt, m.a.w. er wordt geen rekening gehouden met heroriëntering (TABEL Dienst Onderwijs KU Leuven)

Lezersbrief: Studentenvertegenwoordiging

Beste Roderik,

Na het lezen van uw editoriaal in de eerste Veto van jaargang 42, vond ik als studentenvertegenwoordiger zijnde, dat een antwoord dan ook niet kon uitblijven.

In uw editoriaal haalt u terecht aan dat we momenteel met enkele fundamentele problemen kampen in de studentenvertegenwoordiging. Het gebrek aan voorzitters, de openstaande mandaten en de jaarlijks wederkerende problemen bij de VVS zijn problemen waar zeker niet lichtzinnig mee omgesprongen worden. Vandaar ook mijn oprechte dank dat u dit onderwerp reeds in de eerste Veto aankaartte.

Ik deel volledig uw mening wanneer u stelt dat de perceptie heerst dat heel de studentenvertegenwoordiging de modale student simpelweg niet boeit. Maar ik wil benadrukken dat dit slechts een perceptie is. Jaarlijks merk ik meer en meer hoe geëngageerd onze studenten wel niet zijn, kijk simpelweg naar het gigantische aanbod van extracurriculaire activiteiten voor en door studenten, dat maand na maand blijft toenemen. Meeste van deze activiteiten ontstaan ook bottom-up, zonder dat hier op voorhand een structuur van bovenhand is opgelegd.

De student is blijkbaar nog steeds geëngageerd, maar aan

de andere kant geraken al deze mandaten toch niet opgevuld. Het probleem ligt mijns inziens dan ook niet bij een gebrek aan interesse, maar eerder aan een foutieve communicatie. En daar durf ik zeker ook de hand in eigen boezem te steken. Te vaak zijn we ervan uitgegaan dat de materie te ingewikkeld en te uitgebreid was voor de achterban. Te vaak hebben we ons negatief uitgelaten over de malaises bij verschillende overlegorganen, met als tresulte gevolg dat niemand het nog aandurfde om posities in te vullen waarrond zulks controversie hangt. Te vaak zijn we onze taak als studentenvertegenwoordiger uit het oog verloren, want het is o

zo makkelijk om enkel op onze eigen werking en activiteiten te focussen.

Vandaar ook mijn warme oproep om eindelijk af te stappen van de perceptie dat het onze studenten niet interesseert. Zoals het in tijden van economische crisis nodig is om de juiste stimulusmaatregelen te voorzien om uit het dal te kruipen, moeten we als studentenvertegenwoordigers meer dan ooit inzetten op het contact met de achterban. Enkel door hen actief te betrekken bij dossiers, door open en correct te communiceren over alle hindernissen die zich op de weg bevinden en door zelf constructief te blijven

meedenken, kunnen we het tij keren.

De effecten kunnen al snel boven komen drijven. Op onze wekelijks kringvergadering probeer ik alle dossiers te bespreken met mijn praesidiumleden, ik noem het informeren, zij “door hun strot rammelen”, maar het punt is wel dat al deze zaken te belangrijk zijn om niet te bespreken met studentenvertegenwoordigers. Want dát zijn we nog steeds, studentenvertegenwoordigers, zelfs wanneer je als praesidiumlid in de versterkte niet in de buurt komt van eender welke onderwijsmaterie.

LUCAS VANLAER, PRAESES VTK

De Ommakeer

PAUSELIJK BEZOEK IN LEUVEN IN '85

Het roemrijke verleden van de KU Leuven blijft jammerlijk onbemind. De Ommakeer belicht de gebeurtenissen die onze universiteit getekend hebben voor het leven.

De vrijheid tot dwalen in perspectief

TEKST RODERIK DE TURCK, QUINTEN EVENS, SIMON GRYPONPREZ EN MAARTEN LANGHENDRIES

FOTO UNIVERSITEITSARCHIEF KU LEUVEN EN PERSDIENST VATICAN

In mei 1985 bezocht Paus Johannes Paulus II op een officiële rondreis door België de KU Leuven. Toenmalig rector Pieter De Somer, bekend om zijn moderne visie, greep zijn kans en hield een kritische toespraak over de universiteit en haar autonomie.

Terug naar de woelige jaren 1960. Toen de stofwolven van Leuven Vlaams opgetrokken waren, stonden niet alleen de relaties tussen Vlamingen en Frans-taligen onder hoogspanning, maar ook die tussen Kerk en academici. Tot het einde van de jaren 60 lag vrijwel alle bestuursmacht bij religieuzen. Toen De Somer in 1968 aangesteld werd als rector, was hij de eerste leek in die functie.

Hij zag het als zijn taak de institutionele macht van de Kerk terug te dringen. Dat betekende echter niet dat de rector ook de katholieke identiteit van de universiteit liever zag verdwijnen. Leo Kenis, hoogleraar Geschiedenis van Kerk en Theologie, legt uit. "De Somer wilde duidelijk maken dat een universiteit zich niet zou mogen laten domineren door enige invloed van buitenaf." Autonomie als stokpaardje.

Secularisering

Steeds meer werden katholieke bewindsleden in beslissingen voor vol-dongen feiten gesteld, waardoor doorheen de jaren 70 en 80 de spanningen opliepen. Zeker in kwesties rond wetenschappelijk onderzoek probeerden zij een voet tussen de deur te houden, wat dan weer bij veel academici en zeker bij De Somer, zelf afkomstig uit de medische wetenschappen, in slechte aarde viel.

De Somer wou van de universiteit een échte moderne onderzoeksuniversiteit maken. Die drang naar onderzoek kwam natuurlijk in conflict met de Kerk. "Een beetje brutaal en conflict opzoeken, dat was de stijl van De Somer. Af en toe een goeie ruzie, daar

hield hij van," aldus Jo Tollebeek, historicus en decaan van de faculteit Letteren.

De eis naar wetenschappelijke vrijheid was echter breed gedragen. "De Somer was natuurlijk een soort "buik-spreker" van een bepaalde tijd. Hij vertegenwoordigde een hele generatie professoren en studenten die vooruit wilden," gaat Tollebeek verder. Zelfs binnen de progressievere flank van de katholieke Kerk kon de rector op veel sympathie rekenen.

In 1985 komt die evolutie tot een hoogtepunt wanneer De Somer het bezoek van Paus Johannes Paulus II aangrijpt om *en plein public* de "vrijheid tot dwalen" te eisen. Die woorden waren volgens Tollebeek van een enorme symboliek: "De Somer was iemand met een enorm gezag. In zekere zin was het een bevrijdend moment, vooral omdat de paus, van wie iedereen het conservatief karakter kende, zo op zijn plaats werd gezet."

Het was echter een publiek geheim dat de speech grotendeels geschreven was door vertrouweling en *ghostwriter* Herman Servotte, zelf een priester. "Een soort moderne Erasmus," aldus Tollebeek. Ondanks zijn priesterschap had Servotte net als De Somer namelijk vooral de modernisering en autonomie van de universiteit voor ogen.

Bij de aanstelling van Johannes Paulus II werd namelijk duidelijk dat het Vaticaan de grip op de katholieke universiteiten probeerde te herstellen. Met "vrijheid tot dwalen" wou De Somer en Servotte duidelijk nog eens de punten op de "i" zetten.

Radicale breuk?

Toch moet de controverser ook ietwat gerelativeerd worden: "De secularisatie van de universiteit is een geleidelijk proces geweest. De uitspraak van De Somer vond in '85 veel weerklank, maar bracht geen of zeer weinig commotie met zich mee," zegt Kenis. Ook Idesbald Goddeeris, docent Geschiedenis van Polen, plaatst wat kanttekeningen: "Johannes Paulus was toen vooral de skiende jonge paus, verzetsheld tegen het Oostblok. Zijn zeer conservatieve maatschappelijke ideeën werden toen nog ondergesneeuwd door de Koude Oorlog. Wetenschap was toen ook niet écht een symbooldossier, in tegenstelling tot bijvoorbeeld abortus."

De speech was dus niet hét kantel-moment, maar eerder het symboolmoment voor een breder proces waarbij de universiteit haar klerikaal karakter volledig verloor. Het was ook De Somers laatste *moment de gloire*: enkele weken later zou hij na 17 jaar rector-schap op 67-jarige leeftijd overlijden aan kanker.

De K van KU Leuven

De relevantie van de hele discussie omtrent de verhouding tussen de Kerk en de KU Leuven kan moeilijk onderschat worden. Ongeveer vier jaar geleden werd onder oud-rector Mark Waer volop gediscussieerd over de K van de KU Leuven. Een discussie die tot in politieke kringen werd gevoerd. De vraag naar de Katholiciteit van de alma mater lijkt van alle tijden te zijn.

Die vergelijking met vroeger vraagt wel om veel voorzichtigheid. "De situ-

atie nu is volstrekt onvergelijkbaar met de situatie toen," waarschuwt Tollebeek. "De universiteit heeft geen klerikaal karakter meer. Ze heeft wel nog een katholiek karakter, maar dat katholiek is wel op een zeer brede manier gedefiniëerd," aldus Tollebeek.

Kenis beaamt de relevantie van De Somers toespraak, maar wil de vergelijking met de huidige situatie ook niet te ver doortrekken. "De Somer stelde de K van de KU Leuven absoluut niet ter discussie," aldus Kenis. "Hij wou een statement maken over autonomie ten opzichte van de hoogste vertegenwoordiger van de Kerk."

Loyaliteitsverklaring

Een kwestie die vandaag de dag alleszins heeft afgedaan, is die van de institutionele band met de kerk. Ten tijde van De Somer pleitten negen bisschoppen in de inrichtende overheid van de universiteit voor een loyaliteitsverklaring van kandidaat-rectoren tegenover de katholieke kerk. "Die praktijken zijn vandaag de dag ondenkbaar," zegt Tollebeek.

De huidige inrichtende overheid bestaat nu vooral uit afgevaardigden van de universiteit en hogescholen en zogenaamde gecoöpteerde onafhankelijken. Traditioneel behoren de bisschoppen nu tot de leden met raadgevende stem: zij discussiëren mee, maar worden niet meegeteld bij stemmingen en "hun invloed in de vergadering is zeer beperkt," aldus Tollebeek. Onder de leden met raadgevende stem zitten nu onder andere aartsbisschop André Léonard en Johan Bonny, bisschop van Antwerpen.

LETTERLIJK: Pieter De Somer

"Wetenschappelijke vorsers dienen ook de vrijheid tot dwalen te worden toegekend: dat is een essentiële voorwaarde opdat zij als onderzoekers hun opdracht zouden kunnen vervullen."

LETTERLIJK: Paus Johannes Paulus II

"Alleen in geloof, gebed en edelmoedige inzet kan een katholieke universiteit als de uwe trouw blijven aan haar wezen."

Internationaal

Vreemdgaan

Op uitwisseling in de woestijn, in Noord-Korea of Siberië. Elke twee weken doet Veto een exotische Erasmusbestemming aan. Deze week: het Russische Irkoetsk.

“Ik heb zeker vier standbeelden van Lenin gezien”

Bij de studenten Russisch is Irkoetsk een populaire uitwisselingsbestemming. De stad ligt in Siberië, dicht bij de grens met Mongolië. Twee studenten Slavistiek getuigen over hun ervaring.

HANNE VAN ESPEN

Wat zijn de belangrijkste verschillen met België op het gebied van onderwijs?

Marijke: «Met mijn Erasmus Mundusbeurs voor de Staatsuniversiteit van Irkoetsk volgde ik lessen in het Russisch met de eer-

sidentie. Die beknotting van mijn vrijheid vond ik verschrikkelijk.»

«Ook langs de nooduitgang stiekem terug naar binnen gaan was geen optie. Er hing een gigantisch ijzeren hangslot op één van de branddeuren. Bij een echte brand zou dat een groot probleem geweest zijn.»

«Ook 's nachts iets eten ging niet, al was de Subway wel 24 op 24 uur open. Geef mij toch maar een cheeseburger! (lacht) Alcohol mocht eigenlijk niet binnen in de residentie. We gingen dan maar heel veel bowlen.»

«Ik heb wel een uitstap meegedaan met veel buitenlandse studenten naar het Bajkalmeeer. Daar speelden we typische Russische spelletjes om warm te blijven. Ieder land moest ook een typisch studentengebruik van thuis voorstellen, dus heb ik het Io Vivat gezongen. (lacht)»

Astrid: «We zijn ook een paar dagen naar het Bajkalmeeer geweest met vrienden, zowel Russen als Europeanen. Daar is toen heel veel wodka gedronken.»

Hoe beviel het leven in de studentenresidentie?

Marijke: «Ik deelde een kamer met een Tsjechische studente. In het begin sliepen we op een ijzeren bed waarop enkel een dun matje lag. Er was ook geen keuken op onze verdieping en de eetzaal beneden was niet open op zondag. We hebben dan toch maar een matras, kookplaatjes en een koelkast binnengesmokkeld.»

Astrid: «Mijn kamergenote was een Spaanse. Bij ons waren de buitenlandse studenten wat samen gezet, waardoor de helft van onze

“In België heb ik het bij -3°C kouder dan ginds bij -30°C”

ASTRID, STUDENT SLAVISTIEK

stejaars. De universiteit lijkt veel meer op het middelbaar dan bij ons, de studenten hebben er ook lichamelijke opvoeding en wis-

kunde.»

«Ik vond het ook nogal betuttelend: het huiswerk werd individueel verbeterd tijdens de les, er werden afwezigheden opgenomen en de universiteit hield zelfs mijn visum bij. Alle buitenlandse studenten moesten ook op medische controle voor een röntgenfoto van de longen.»

Astrid: «Ik ben naar een andere universiteit geweest waar de buitenlandse studenten samen les hadden. We konden ook vakken met Russische studenten opnemen maar die waren qua taalniveau vaak te hoog gegrepen. Pools volgde ik wel met Russische studenten.»

«Ik vond het ook nogal op ons middelbaar lijken. Er waren amper examens, wel veel permanente evaluatie. Tijdens de “examenperiode” gingen mijn medestudenten gewoon langs bij de professor met hun puntenboekje om de punten erin te laten schrijven.»

Hoe is het uitgaansleven in Irkoetsk?

Marijke: «Een grote drempel was de avondklok die van middernacht tot zes uur 's ochtends van kracht was in de studentenre-

“Een grote drempel was de avondklok van middernacht tot zes”

MARIJKE, OUD-STUDENT SLAVISTIEK

CARTOON Pjotr Hubin

gang uit Europeanen bestond. Dat was wel gezellig, al ging bij ons de

“Er hing een gigantisch ijzeren hangslot op de branddeur”

MARIJKE, OUD-STUDENT SLAVISTIEK

avondklok al om 23 uur in.»

Wat zijn de grootste verschillen tussen het leven in Irkoetsk en hier in België?

Marijke: «Ik beseft nu pas hoe slecht ik voorbereid was. Het is in Irkoetsk acht uur later dan hier maar ik had me echt niet gerealiseerd dat ik tot 15 uur niemand in België zou kunnen bereiken. Ook het klimaat was een schok: in de zomer gaat het tot 30°C en in de winter tot -30°C.»

«Het communisme ligt er ook nog niet zo ver in het verleden, ik heb zeker vier standbeelden van Lenin gezien. De Stalinstraat was wel net van naam veranderd.»

Astrid: «De kou vond ik heel goed meevallen. In augustus was het nog heel mooi zomerweer. Geleidelijk is het beginnen afkoelen, in november hebben we één keer -30°C meegemaakt. Toen was het slot van onze residentie vastgevro-

ren! Hier in België heb ik met mijn gewone winterjas bij -3°C meer last van de kou dan ginder bij -30°C.»

«Ik raakte ook eens in gesprek met drie Russische vrouwen in een museum. Toen zij hoorden dat ik uit België kwam, begonnen ze onderling een discussie of het wel goed was dat er iemand van de vijand langskwam.»

«Die discussie eindigde met het besluit dat de Europese Unie inderdaad de vijand is, maar dat mensen onder elkaar het wel goed kunnen vinden. Zo'n lief klein meisje als bezoeker kon dan zeker geen kwaad. Uiteindelijk heb ik zelfs nog een chocolaatje voor mijn nieuwjaar gekregen!»

Hoe kijk je nu op de ervaring terug?

Marijke: «Toen ik net terug was, had ik wel last van het post-Erasmusgevoel. Het gebrek aan regelmaat ginds was wel moeilijk, maar hier vind ik het soms té geregeld, te veel routine.»

Astrid: «Ik ben heel blij dat ik daar geweest ben. In onze opleiding zijn we constant met Rusland bezig, je krijgt er toch een beter beeld van als je voor langere tijd je ogen de kost kan geven in dat land. Ook voor onze taal vond ik het belangrijk eens echt te kunnen oefenen en niet slechts enkele uurtjes in de les.»

Lezersbrief

Met verbazing lees ik in Veto van 28 sep 2015 “heeft U trouwens al een uitnodiging gekregen voor de nieuwe debatclub van professor Storme. Ik ook niet, het is dan ook alleen voor de 15 beste studenten binnen de faculteit rechten...”

Het bericht is in alle opzichten onjuist: de debatclub Kastalia werd al in 2013 opgericht naar het model van een debatting society in de VS. Ze richt zich tot studenten van alle studierichtingen. Deelname vereist lidmaatschap maar is niet op uitnodiging, elke student die regelmatig wil meewerken in de geest van de debatclub komt in beginsel in aanmerking.

Het getal 15 betreft niet de personen die uitgenodigd worden maar de ideale omvang van de debatgroep. Indien er veel meer interesse zou komen, zal eraan gedacht worden meerdere groepen te vormen. De hoop is precies dat er een hele reeks dergelijke debatclubs zouden ontstaan aan de KULeuven die apart debatteren maar ook regelmatig tegen elkaar in debat gaan. Wie interesse heeft kan ons dus wel degelijk contacteren.

Prof. dr. Matthias Storme (matthias.storme@law.kuleuven.be) Assistent Gillis Lindemans (gillis.lindemans@law.kuleuven.be) Student Benjamin Verheye (benjamin.verheye@student.kuleuven.be)

MATTHIAS STORME

BUITENLANDSE STUDENTENKRANTEN ONDER DE LOEP

Op bezoek bij de burens

Niet enkel in België schrijven studenten kranten. Veto heeft ook buitenlandse vrienden. Toch blijken de Franse, Engelse en Nederlandse collega's het soms net iets anders aan te pakken.

MIKA TUYAERTS EN PAUL-EMMANUEL DEMEYERE

Het Algemeen Nijmeegs Studentenblad, Nederland

FACTCHECKER

Waar? Nijmegen (Nederland)
Wanneer? zeswekelijks
Oplage? 6000 exemplaren
Opgericht? 1985

Het Algemeen Nijmeegs studentenblad of kortweg ANS werd in 1985 opgericht en viert dit jaar dan ook zijn dertigste verjaardag. Tijs Siksmā, één van de twee hoofdredacteurs, legt uit: "Wij zijn dertig jaar geleden

ontstaan vanuit een studentenvakbond AKKU (*Aktie Kommittē Kritische universiteit, red.*) Een deel van de leden wilde een kritisch tegengeluid laten horen."

"Een echt studentenblad zoals ANS is een unicum in Nederland"

TIJS SIKSMA, HOOFDREDACTEUR ANS

Het ANS heeft volgens Siksmā een traditie van kritische berichtgeving over zowel de universiteit als de studentenvertegenwoordiging: "We zijn volledig onafhankelijk van de universiteit. Er is dus niemand die ons controleert. In het verleden is er al een aantal keer geprobeerd om vanuit de universiteit de krant te censureren. Dat toont aan dat we toch kritisch staan tegenover de universiteit."

Het ANS gaat trouwens ook mee met zijn tijd en investeert recent in een nieuwe website. "Wij waren tot dit jaar een maandblad maar nu verschijnen wij om de zes weken omdat wij in de nieuwe website hebben geïnvesteerd," vertelt Siksmā. De financiering van het ANS verloopt via het zogenaamde SNUF. "SNUF staat in voor de financiering van het studentenleven in Nijmegen," legt Siksmā uit, "Het SNUF staat niet onder controle van de universiteit. We blijven dus financieel onafhankelijk."

Unicum

Een echt studentenblad zoals het ANS is volgens Diksmā een unicum in Nederland. "Het ANS is een blad voor en door studenten en dat is in Nederland vrij uniek," stelt hij. Volgens Diksmā hebben de meeste universiteiten in Nederland wel een eigen universiteitsblad, vergelijkbaar met onze Campuskrant. "In die universiteitsbladen wordt ook aandacht besteed aan het studentenleven, maar de grens tussen echte journalistiek en bedrijfsjournalistiek is erg dun" besluit Siksmā.

Nu in boekhandel en webshops:
(ook als eBook)

De sociale dimensie van de opwarming

Nijssen & Walter

We dreigen te stranden op klimaat. Maar zijn verdeeld. Welke aanpak brengt onze waarden op één lijn en mobiliseert alle krachten?

www.socdim.info

Sorb'on, Frankrijk

FACTCHECKER

Waar? Sorbonne universiteit, Parijs (Frankrijk)
Aantal medewerkers? 20-30
Oplage? Enkel online (vier à vijf artikels per week)
Opgericht? September 2013

Vreemde eend in de bijt is de studentenkrant *Sorb'on* uit Parijs. De krant is eigenlijk een nieuwswebsite. Hoofdredacteur Etienne Meyer verklaart waar-

om er geopteerd werd om enkel digitaal te verschijnen: "Het grote pluspunt aan enkel digitaal werken is dat de studenten nu geen vaste deadline hebben waarop een artikel klaar moet zijn. Zo kunnen onze medewerkers schrijven wanneer ze tijd hebben."

"Daarnaast past het internet ook beter bij ons doelpubliek," gaat Meyer verder, "We proberen natuurlijk de studenten te bereiken, maar bij uitbreiding Parijse jongeren die geïnteresseerd zijn in onze leefwereld."

Dat uit zich ook in het soort artikels van de online krant. "Wij schrijven vooral culturele recensies, maar ook

"Ideeën voor de artikels komen van de medewerkers zelf"

ETIENNE MEYER, HOOFDREDACTEUR SORB'ON

opiniestukken over grote economische en politieke kwesties," aldus de hoofdredacteur, "De keuze van de artikels is echter redelijk vrij. Bij ons is er geen redactievergadering waar redacteurs artikels voorleggen."

"De ideeën komen van de medewerkers zelf. Die stellen hun suggesties dan voor aan mij of een andere redacteur. Wij geven feedback en helpen tijdens het schrijven van het artikel. Enkel in hoogst uitzonderlijke gevallen keuren wij een artikel af."

Onafhankelijkheid

Over de relatie met de universiteit is Meyer tot slot kort: "We zijn echt niet de krant van de universiteit. We zijn een onafhankelijk blad. De universiteit steunt ons wel als we een vergaderzaal nodig hebben of iets dergelijks, maar de Sorbonne heeft geen zeg in de artikels die wij schrijven."

Daarnaast is de krant ook financieel volledig onafhankelijk van de universiteit. "We werken met giften van de leden vanaf vijf euro en we krijgen ook steun van een aantal organisaties die ons genegen zijn," besluit Etienne. "Dat is een bewuste keuze. Als we zouden kiezen voor inkomsten via reclame, zouden we immers onze redactionele onafhankelijkheid kunnen verliezen."

The Gryphon, Engeland

FACTCHECKER

Waar? Leeds (Groot-Brittannië)
Wanneer? Wekelijks
Oplage? 3000
Opgericht? 1897
Edities? 15

Voor het oudste studentenblad uit de reeks moeten we het kanaal over naar Leeds. Daar verschijnt al sinds 1897 wekelijks een studentenkrant, met daarin een bre-

de waaier aan onderwerpen. Universitair nieuws, maar ook sport en politiek komen aan bod. "Wij werken met dertig redactieleden. In totaal telt *The Gryphon* ongeveer 150 leden," vertelt Benjamin Cook, *Editor in chief*. "Hoofdredacteur is een fulltime job en wordt jaarlijks verkozen door de studenten," legt Cook uit.

Hij stelt dat *The Gryphon* als belangrijkste taak heeft de universiteit en de studentenvertegenwoordiging kritisch te bekijken. "Er waren in het verleden natuurlijk wel enkele onenigheden tussen de krant en de universiteit of met de studentenvertegenwoordiging, maar we werden altijd gesteund."

Betalen

Anders dan bij de andere studentenbladen moet er betaald worden om te mogen meewerken aan *The Gryphon*.

Cook vertelt: "Medewerkers betalen tien pond om lid te worden van het team." Verder komt de financiering vanuit de universiteit en reclame-inkomsten. "Maar we blijven natuurlijk wel onafhankelijk in onze

berichtgeving over de universiteit," verduidelijkt Cook.

Volgens Cook zijn studentenbladen in Groot-Brittannië vrij goed ingeburgerd. "Bijna aan elke Britse universiteit bestaat er een studentenblad. Veel professionele journalisten zijn er hun carrière ook begonnen."

Medewerkers betalen tien pond om lid te worden"

BENJAMIN COOK, HOOFDREDACTEUR THE GRYPHON

Denk je nu "Cool. Ik wil ook meewerken aan een studentenkrant?" Dat kan bij Veto! Kom eens langs op onze redactievergadering op vrijdag om 16 uur in 's Meiersstraat 5.

Student

N-VA IN DE AANVAL NA KOTENDEBAT OP VIER

“Studenten, doorbreek de omerta”

Het kotendebat in “Karen en De Coster” weekte heel wat reacties los. Volgens de N-VA maakt burgemeester Louis Tobback (sp.a) zich er gemakkelijk van af. Tobback reageert laconiek: “Wie zegt dat dit al twintig jaar gebeurd moest zijn, kent het dossier niet.”

JASPER VAN LOY

Enkele weken geleden werd er in het VIER-programma *Karen en De Coster* duchtig gedebatteerd over huisjesmelkers op de kotenmarkt. Onder andere KU Leuvenrector Rik Torfs en burgemeester Louis Tobback gingen in discussie met enkele gedupeerde studenten en *Veto*-hoofdredacteur Roderik De Turck.

De Turck vond de houding van Tobback, die een deel van de ver-

antwoordelijkheid bij de studenten legt, goedkoop. Die mening deelt Leuvens gemeenteraadslid Zeger Debyser (N-VA). Hij heeft het debat niet gezien, maar wel de discussie achteraf gevolgd.

“Tobback is al twintig jaar burgemeester. Waarom heeft hij niet vroeger opgetreden? Het is te gemakkelijk om huisjesmelkers uit te schelden of de studenten aan te wijzen als verantwoordelijke,” zegt Debyser.

Hij vindt dat er te weinig wordt gedaan met de zogenaamde “zwar-

te lijst” die de huisvestingsdienst van de KU Leuven bijhoudt. Daar zouden zo’n 2000 koten ontstaan. “Als je weet welke koten niet in orde zijn, dan moet je die toch controleren?”

Omerta

Louis Tobback reageert schamper als we hem met de opmerkingen van Debyser confronteren. “Het heeft om te beginnen al twintig jaar geduurd voor de oppositie zich ervan bewust was dat er een probleem was,” zegt hij.

“We hebben in die periode al heel wat processen-verbaal uitgeschreven voor onder andere bouw-overtredingen, maar de parketten waren daar niet scheutig op. Voor

“In twintig jaar heb ik minder dan twintig klachten gekregen”

LOUIS TOBBACK, BURGEMEESTER

“Het is gemakkelijk om huisjesmelkers uit te schelden”

ZEGER DEBYSER, GEMEENTERAADSLID N-VA

de eerste keer is er nu iemand veroordeeld. Hopelijk werkt dat preventief. Wie zegt dat dat twintig jaar geleden had kunnen gebeuren, kent de zaak niet.”

“Voor 1995 hadden wij geen gegevens over de koten in Leuven, enkel van de eigenaars die vrijwillig hun kottaks betaalden,” zegt Tobback. “Nu hebben we al adressen, maar nog steeds geen namen.”

De burgemeester relateert dan ook zijn kennis over de Leu-

vense koten en het belang van de “zwarte lijst”. “Daar staan koten op die de huisvestingsdienst niet aanbeveelt,” zegt Tobback. “Dat heeft niet noodzakelijk met hygiëne of brandveiligheid te maken, maar kan ook te wijten zijn aan problemen met het huurcontract of de waarborg.”

Net daarom benadrukt Tobback nogmaals dat studenten mistoestanden moeten melden. “In die twintig jaar heb ik minder dan twintig klachten gekregen. Als studenten niet ageren tegen de kotenmelkers, sta ik even machteloos als een Italiaans onderzoeksrechter tegenover de maffia. Studenten, doorbreek de omerta.”

Amerikaans College Van missionarissenpost tot studentenkot

Op dinsdag 6 oktober heropenden rector Rik Torfs, burgemeester Louis Tobback en de Amerikaanse ambassadeur in België Denise Bauer het Amerikaans College aan de Naamsestraat. Eens een seminarie, is het enorme gebouw nu een studentenresidentie zoals er zovele zijn in Leuven.

JOES MINIS

Het afgelopen jaar is het gebouw gerenoveerd en zoveel mogelijk teruggebracht naar haar oorspronkelijke staat. Het herbergt zo’n 150 koten, waarin niet alleen Belgische studenten zijn ondergebracht, maar waar ook specifiek plaats is voor internationale studenten theologie, kerkelijk recht en filosofie.

Dat ligt in de geest van het Amerikaans College. Het is in 1857 opgericht door Amerikaanse bisschoppen vanwege het tekort aan katholieke geestelijken in Noord-Amerika in het midden van de negentiende eeuw. In Leuven werden Amerikanen en Europeanen tot in 2011 klaargestoomd om te gaan werken als priester aan de andere kant van de Atlantische Oceaan. Professor John Dick, oud-leerling en nog steeds verbonden aan het college, vertelt: “Het was in die hoedanigheid een van de belangrijkste Amerikaanse seminaries ter wereld”.

Ontkerkelijkt seminarie

Die tijd is echter voorbij. Het kleine aantal internationale studenten in het College volgt nu verschillende studierichtingen. Wel heerst er, net als vroeger, nog een zeker gemeenschapsgevoel bij de bewoners van de residentie, al dan niet versterkt door de aanwezigheid van bijenkorven in de achtertuin van het college. De bewoners hebben een eigen vereniging die sociale activiteiten organiseert en er is praktisch elke dag een mis in de bijhorende kapel.

Het gebouw heeft echter niet enkel studenten, bijen en priesters gehuisvest. Tijdens de Eerste Wereldoorlog verstopte de rector van het college het beroemdste beeld van Leuven en symbool van de universiteit, de *Sedes Sapientiae*, in een spe-

ciaal gemetselde nis. Daar heeft het beeld gedurende de hele oorlog gestaan. Tijdens de Tweede Wereldoorlog, toen de Duitsers het gebouw confisqueerden en er een ziekenhuis van maakten, fungeerde het pand opnieuw als opslagplaats voor schatten van de universiteit. “Geen beelden dit keer, maar de boeken die de tweede brand van de bibliotheek hadden doorstaan,” laat Dick optekenen.

Leuven Amerikaans?

Hoewel de studenten van het college voornamelijk Amerikanen waren, werden de lessen tot in 1969 in het Frans gegeven. Tijdens de opstanden van Leuven Vlaams zorgde dat voor enige verwarring. Voor de Leuvense studenten maakte het dan ook deel uit van de francofone gemeenschap – al was het seminarie officieel geen onderdeel van de universiteit. Aanvankelijk was het idee dat het seminarie mee zou

verhuizen naar Louvain-La-Neuve. “Nadat werd besloten dat de lessen in het Engels konden worden gegeven, mocht het toch in Leuven blijven,” aldus Dick.

Niet zomaar een residentie dus; het bestaan van het Amerikaans College heeft een belangrijke rol gespeeld voor de goede verhoudingen tussen de universiteit van Leuven en de Verenigde Staten, waarvan de Centrale Bibliotheek wellicht het meest tastbare voorbeeld is.

WETENSCHAPPELIJK ONDERZOEK AAN KU LEUVEN

“Ik zag de prijs en heb het geprobeerd”

Wetenschappelijke tests uitvoeren op proefpersonen: iedereen kan zich daar wel iets bij voorstellen. Ook de KU Leuven doet wekelijks een resem aan tests. Over proefkonijnen en hoe je er zelf een kan worden.

ASTRID VERVOORT EN
JASPER VAN LOY

Gedurende het academiejaar zoeken faculteiten steevast deelnemers voor hun wetenschappelijk onderzoek. Op voorhand kunnen proefpersonen zich aanmelden op een website en het aanbod bekijken. Om deel te nemen, moet je vaak gewoon nog op de aangekondigde plek opdagen.

Tom Beckers, professor aan het centrum voor Leerpsychologie en Experimentele Psychopathologie

chologie en Pedagogische wetenschappen gebeuren, worden eerst nagekeken door de medisch-ethische commissie en de sociaal-maatschappelijke ethische commissie.”

Credits

De meeste proefpersonen krijgen een geldsom. Eerstejaarsstudenten Psychologie kunnen zelfs credits ontvangen. In principe is het vaste bedrag voor een onderzoek acht euro per uur. Als ze te maken hebben met onderzoeken die extra

CARTOON Martijn Stoop

worden ze verondersteld om aan onderzoeken mee te doen. Op die manier leren ze de andere kant van het onderzoek kennen. In principe zijn ze verplicht om aan een aantal willekeurige onderzoeken mee te doen. Dat bepaalt mee hun cijfer: voor som-

me aangeboden en ik heb het eens een keer geprobeerd.”

“Daarna word je weer uitgenodigd voor een ander experiment. Ze zoeken meestal mensen die perfect gezond zijn en geen enkele fysieke klacht ondervinden. Als je perfect gezond bent, mag je dus aan heel veel experimenten deelnemen.”

“De hoeveelheid van de geldsommen is afhankelijk van hoe lang het onderzoek duurt en wat ze precies met je zullen doen. Als het gaat om ingrepen, word je uiteraard meer betaald,” besluit Juan-José Gebruers.

Proef op de som

Genoeg info, tijd om zelf eens voor proefkonijn te spelen. Op een zonnige dinsdagmiddag zakken wij, onder het mom van ervaringsjournalistiek, af naar het Psychologisch Instituut. Het plan? Meewerken aan een onderzoek rond creatieve visualisatie.

Bladen papier leiden ons naar een wachtzaal op de eerste verdieping. Niet echt een labsfeertje,

maar dat verandert als onderzoeker Maja Fischer ons begeleidt naar *the place where the magic happens*: een felverlicht kamertje van 2 op 2, half gevuld door een bureau met computer.

Op het bureau ligt een blad, klaar om getekend te worden. “Je kan op elk moment je deelname stopzetten” staat erop. Een geruststellende gedachte, net zoals de code die ons is aangemeten. De komende 45 minuten heten we ypX2M.

Samen met twee personen spelen we een rudimentair videospel. Balletjes gooien en vangen en dat met een personage dat doet denken aan een spookje uit *Ghostbusters*. Vervolgens krijg ik een woordverwerkingstaak voor de kiezen. Mijn reactiesnelheid wordt ongenadig opgemeten. Elke milliseconde telt.

Na wat veel minder lijkt dan 45 minuten is het onderzoek alweer afgelopen. Nog snel het ontvangstbewijs invullen en we zijn zes euro en een wetenschappelijke ervaring rijker.

De leerlingen die het vak methode van onderzoek volgen, zijn de enigen die in aanmerking komen voor credits

van de KU Leuven, geeft meer info over hoe een onderzoek in zijn werk gaat. “De proefpersonen krijgen informatie over het concrete onderwerp. We leggen hen ook uit hoe het onderzoek zal verlopen.”

Elk aangekondigd onderzoek moet eerst goedkeuring krijgen. Beckers licht toe: “Al de onderzoeken die aan de faculteit Psy-

belastend zijn, krijgen studenten meer betaald. “De onderzoekers die een experiment aanbieden via de site, moeten zelf instaan voor de betaling van het proefpersoon,” vervolgt Beckers.

De studenten die het vak “Methoden van het wetenschappelijk onderzoek” volgen, zijn de enige die in aanmerking komen voor credits. “In het kader van dat vak

mige studenten kan het toch een verschil maken tussen een positief of een negatief cijfer,” weet Beckers.

Juan-José Gebruers is een student die aan een medisch onderzoek deelnam in verband met reflux- en maagproblemen. “Vorig jaar hingen buiten de lessen bordes met affiches die proefpersonen zochten. Ik zag de prijs die

Capitant leert beleggen

De studentenvereniging viert dit jaar haar vijfde verjaardag. Ze leert studenten de kneepjes van het financieënvak.

JASPER VAN LOY

In 2010 zag studentenvereniging Capitant het levenslicht in Leuven. Ondertussen volgden afdelingen in Brussel, Antwerpen en Gent. Allemaal samen goed voor meer dan 1000 leden.

“Hoe we onze vijfde verjaardag gaan vieren, maken we later pas bekend. Sowieso zal onze agenda zoals elk jaar goed gevuld zijn,” zegt Leuven voorzitter Jonas Van de Wygaert.

De studentenvereniging kan zich volgens de voorzitter dan ook beroepen op veel contacten in de bedrijfswereld. “Meer en meer bedrijven willen zelf contact zoeken met studenten,” zegt hij. “Veel van onze alumni stromen dan ook later door naar grote banken. Dat we al een paar keer het televisienieuws

hebben gehaald, versterkt ons netwerk natuurlijk ook.”

Pensioen

Capitant werd opgericht in volle financiële crisis en ook vandaag leven we in onzekere tijden. “De crisis heeft studenten wakker geschud,” zegt Van de Wygaert. “We willen hen tools aanbieden om zich in te dekken voor een nieuwe financiële opdoffer.”

Beleggen is volgens de Capitantvoorzitter een belangrijke opportuniteit voor studenten. “Wie kan je zeggen of je binnen vijftig jaar nog een pensioen hebt? Sparen brengt ook al niets meer op,” klinkt het. “Beleggen biedt je de kans om extra inkomsten te genereren zonder meer te werken en al op jonge leeftijd te sparen voor je pensioen.”

transit

Festival voor nieuwe muziek | New music festival

Talea Ensemble
Tom De Cock
Het Collectief
Gareth Davis & The Julie Mittens
Nadar Ensemble
Tiptoe Company
LAPS ensemble
Elizabeth Keusch
Yukiko Sugawara

STUK B-Leuven, 23-25.10.2015 | www.festival2015.be

ScherpGesteld

FOTO'S YASSIRA SAMADI

Onze fotograaf legt op de gevoelige plaat vast hoe the Big Draw mensen aan het tekenen probeert te krijgen

Sociaal

ROCKSTER PIKETTY BRENGT BEZOEK AAN LEUVEN

Piketty verdeelt academische wereld

Vorige week was Thomas Piketty in het land. De door sommigen geroemde, door andere verfoeide econoom gaf ook in onze studentenstad een lezing. Wat is Piketty's waarde in de hedendaagse politieke en economische context? De meningen zijn verdeeld.

PJOTR HUBIN, SIMON THYS EN LOUISE WILLOCX

Een bomvolle zaal, politici en professoren die gretig op de eerste rij plaatsnamen om nadien misschien een woordje met hem te kunnen wisselen: Thomas Piketty maakte vorige donderdag zijn status als rockster helemaal waar.

Helaas treft ook hem de duistere kant van die godenstatus van verheerlijkte

Foto Rob Stevens

“We moeten de poen pakken bij de rijken, wordt nu gecultiveerd”

MARC DE VOS (UGENT)

bands. De reden waarom je naar hun concert komt, is om hen in levende lijve te zien en niet vanwege de inhoud. Piketty vertelde niet veel meer dan een samenvatting van zijn boek, reageerde zo goed als niet op kritiek en zijn slides (waarvan hij nauwelijks afweek) vind je netjes terug op zijn website.

Wie het echter nog niet had aangedurfd om zich op zijn klepper *Le capital au XXIe siècle* te storten, kon er wel een toegankelijke samenvatting vinden. Piketty tracht aan de hand van belastingaangiften te waarschuwen dat we terug evolueren naar een gemeenschap met een steeds grotere kapitaalconcentratie bij de allerrijksten.

Ter ondersteuning hiervan draagt hij zijn centrale stelling aan dat rente groter is dan groei ($r > g$): een steeds grotere vermogensconcentratie zal ontstaan doordat rente op kapitaal meer zal opbrengen dan inkomen door groei.

Utopie

Toch stelt men zich vanuit allerlei hoeken vragen over zijn werk. Walter van Trier, die een inleidende lezing gaf over Piketty's boek, haalde enkele essentiële zwaktes aan. Piketty gebruikt voor zijn berekeningen namelijk de neoklassieke economische modellen, die instituties buiten beschouwing laten.

Paradoxaal genoeg wijst Piketty net wel op het belang van overheidsregulering en vakbonden, maar sluit hij ze dus uit in zijn formules. Daarnaast zou 'r' al een stuk minder groot zijn dan 'g' als je zijn kapitaalsbegrip zou reduceren tot het standaardbegrip.

Ook mag Piketty's politieke relevantie niet overschat worden, meent van Trier. “Piketty geeft zelf aan dat een internationale progressieve vermogensbelasting utopisch is.” Zijn grootste verdienste is volgens van Trier vooral dat hij de verdelingsproblematiek op de agenda heeft gezet en dat economen hun traditionele modellen meer in vraag zullen stellen.

“De kapitalisten van vandaag zijn niet minder dan superarbeiders”

MARC DE VOS (UGENT)

Gedateerd

Een vernietigender kritiek komt uit de hoek van Marc De Vos. De professor arbeidsrecht aan de UGent bracht dit jaar *Ongelijk maar fair* uit. Een boek waarin hij Piketty's ongelijk wil bewijzen en beargumenteert dat ongelijkheid net een goed iets is.

Het patrimoniumkapitalisme dat Piketty bekritiseert, is volgens de professor reeds lang geëvolueerd naar een menskapitalisme. “Niet het kapitaal, maar het menselijk talent zal de economische resultaten van de toekomst bepalen.”

“Mijn voornaamste kritiek op Piketty zit hem dus in het feit dat hij zich vergist in de wezenskenmerken van het kapitalisme van de 21ste eeuw,” besluit De Vos. Piketty confronteert kapitaal en arbeid te binair en cultiveert hierdoor een visie van “poen moeten we pakken bij de rijken.”

Frankrijk vs. VSA

In Frankrijk, Piketty's vaderland, zijn economie en politiek sterk verweven. “Er situeren zich veel meer familiefortuinen aan de top,” stelt de Vos. Maar hier vergist Piketty zich: “Dat is niet kapitalisme, dat is Frankrijk.”

“Ik ben bekommerd om het waaien aan de top, maar ik ben gerustgesteld door wat ik zie in de Verenigde Staten.” De Vos ziet het grote aandeel eerste-generatie-ondernemers bij de topvermogens (70 procent van de Forbes 400) als bewijs dat kapitaalaccumulatie niet de grootste ongelijkheidsoorzaak is.

Het grootste ongelijkheidsprobleem ligt daarentegen in ongelijke kansen. “En daarop is het antwoord een aangepast voluntaristisch kansenbeleid,” stelt De Vos. “Aan de andere kant applaudiseer ik voor de succesverhalen.”

Rechtse kritiek

Matthias Diependaele, fractieleider voor N-VA, bekent eerlijk dat hij Piketty's boek nog niet gelezen heeft, maar “het staat ook niet echt op mijn lijstje. Het blijkt zeer lang en zeer saai te zijn.”

Diependaele en zijn partij volgen de

“Piketty heeft solidariteit hard gemaakt”

KRISTOF CALVO, GROEN

kritieken van De Vos: “Een groot deel van de rijken van vandaag zijn *self-made millionaires*. De stelling van Piketty gaat dus niet meer op.”

Het gaat volgens Diependaele niet om het kapitaal dat we van thuis uit meekrijgen, maar eerder om de visie die we tijdens onze opvoeding meekrijgen. Zelf

ondernemen en hard werken is de boodschap.

Linkse fans

De linkse zijde is daarentegen blij met Piketty's insteek in het debat. Kristof Calvo, volksvertegenwoordiger voor Groen,

“Het boek staat ook niet echt op mijn lijstje. Het blijkt zeer lang en saai te zijn”

MATTHIAS DIEPENDAELE, N-VA

stelt dat Piketty's grootste verdienste is dat hij solidariteit hard gemaakt heeft. “Door middel van data en analyse heeft hij duidelijk gemaakt dat herverdeling maatschappelijk en economisch noodzakelijk is.” Ongelijkheid blijft volgens Calvo een steeds terugkerend aspect in maatschappelijke problemen als kindensterfte en criminaliteit.

De kapitaalvlucht die vaak aangehaald wordt als argument tegen een progressieve vermogensbelasting is zeer beperkt, stelt Calvo. “Dit is in Frankrijk, een land met een vrij hoge vermogensfiscaliteit, gebleken.”

Ook Christophe Callewaert, redacteur bij *DeWereldMorgen*, stelt dat Piketty's ideeën erg realistisch zijn. “In fiscale middens is algemeen bekend dat er slechts minieme wetswijzigingen nodig zijn om ook vermogen transparant te maken.” Dat zou een eerste stap zijn richting een vermindering van belastingontduiking en onder-de-radar-kapitaalaccumulatie en bijgevolg richting een minder ongelijke wereld.

BURGERINITIATIEVEN GEVEN NIEUWE WERELD VORM

“We moeten op zoek naar een alternatieve sociale economie”

Nu de economische crisis geluwd is, hebben politici het idee dat alles wel los zal lopen. Toch zie je aan de basis van de samenleving nog steeds verschillende crisissen.

ASTRID VERVOORT

De problemen rond Europa's schuldenberg, het ecologische vraagstuk, de vluchtelingen-crisis en de sociale kloof, het zijn slechts enkele factoren die de wereld vandaag de dag beïnvloeden. Toch zijn er vandaag allerlei nieuwe initiatieven die de maatschappij op een ander spoor proberen te krijgen. Het

“Burgerschap is samen verantwoordelijkheid nemen”

JEF PEETERS, HOOFDREDACTEUR
“VEERKRACHT EN BURGERSCHAP”

boek *Veerkracht en burgerschap* geeft een visie op basis van een nieuw mens- en wereldbeeld.

Jef Peeters, hoofdredacteur van het boek en onderzoeker bij Civitaz, vertelt dat we moeten erkennen dat alles met elkaar verbonden is. “Indien we samen verantwoordelijkheid nemen, krijg je burgerschap. In de wereld maakt intussen een nieuwe economische logica opgang die competitie om groei te realiseren vervangt door coöperatie. Dat toont zich in sociaal georiënteerde vormen van de economie en daarop gebaseerde sociale bewegingen die een nieuwe wereld willen vormgeven.”

“Onze samenleving wordt op dit ogenblik gedomineerd door een economisch systeem waar privébanken het schone weer uitmaken. Dominante denkbeelden veranderen is moeilijk. Het is niet evident om het geloof in de noodzaak van economische groei in een oogopslag om te slaan. Na de bankencrisis is men overgegaan naar *business as usual*: men heeft er alles aan gedaan om een ver-gaande regulering af te weren. De verwachting is dus dat we opnieuw afsterven op een volgende grote bankencrash,” aldus Peeters.

Hart boven hard

“Het is al langer duidelijk dat het klas-sieke beeld van een orde omverwerpen niet werkt. Het volstaat dan ook niet dat sociale bewegingen zich enkel verzetten tegen wat misloopt. Een transitie betekent ook dat de samenleving en de economie waarop ze steunt van onderuit opnieuw opgebouwd worden. Dat houdt een boodschap in voor nieuwe burgerbewegingen als *Hart boven hard*, die zich verzetten tegen het huidige asociale beleid. Men moet zoeken naar een alternatieve manier van economie voeren: zaken als repaircafés en complementaire munten zijn één van de vele voorbeelden.”

“Het is echter de groeiende *commons-beweging* die zich in het hart van kennis-economie begeeft. Die zorgt ervoor dat kleinschalige initiatieven effectief gemaakt kunnen worden op langere termijn,” gaat Peeters verder.

“Sociaal werk kon zich vroeger baseren op de verzorgingsstaat,” meent Peeters, “maar nu kunnen we dat niet meer garanderen. Het blijft nu de taak van sociale organi-

saties om voor de wettelijke sociale rechten van burgers op te komen. Maar in een perspectief van samenlevingsveranderingen zal de vormgeving ervan gebaseerd moeten worden op een vernieuwde economie en sociale instituties. Daarbij moet men zich ook politiek opstellen.”

Groeiperen

Het boek bespreekt ook concrete *cases*. Jolijn De Haene is medeauteur en wetenschappelijk medewerker van de onderzoeksgroep Verstedelijking en Gemeenschapsvorming aan de Hogeschool in Gent. Zij kaart aan hoe bewonersinitiatieven een positieve invloed hebben gehad op de Rabot-Blaisantvest te Gent. “Rabot was een kansarme buurt. In het begin hebben professionals zelf heel veel activiteiten opgezet, later werd hun rol vooral ondersteunend.”

“Bewonersinitiatieven zetten zich in op zeer alledaagse thema's uit de buurt. Als het gaat om lokale initiatieven, dan zijn burgers

“De verwachting is dat we afstevenen op een nieuwe bankencrash”

JEF PEETERS, HOOFDREDACTEUR
“VEERKRACHT EN BURGERSCHAP”

heel sterk betrokken omdat het belanghebbend is voor hun buurt. Als je wilt dat mensen participeren, dan moet je kijken naar wat hen aanspreekt, naar de lokale vragen en noden,” aldus De Haene.

Sociaal shoppen veroverd Leuven

Freecycle Leuven, Geefpleinen en Repaircafés, maar ook een pop-up sociale kruidenier en een verpakkingsloze winkel. Leuven kent een boom van kleine en grote burgerinitiatieven. “Er gebeurt de laatste jaren heel veel,” klinkt het.

MARGOT DE BOECK

De Parijsstraat staat bekend om zijn hippe winkels. Sinds een aantal dagen is er ook een pop-up sociale kruidenier. Uitbater en vrijwilliger An Derieuw vertelt: “Er zijn al twee sociale kruideniers. Bij deze pop-up-winkel willen we kijken of het mogelijk is om sociale klanten en buurtbewoners samen te laten winkelen. We werken dan met twee prijzen.”

De pop-upwinkel bestond tien dagen en verdwijnt alweer. In andere steden volgen proefprojecten waarna het concept wordt geëvalueerd. Volgens Derieuw was het in Leuven een gedeeltelijk succes: “Er waren 1.500 aankopen op 10 dagen. Wel waren er meer sociale klanten dan buurtbewoners. Daardoor zullen we misschien maar net *break-even* draaien.”

Van onderuit

In december viert *Content*, de verpakkingsloze winkel in de Tiensestraat, zijn eerste verjaardag. Medeoprichter en uitbater Sara Vander Auwera vertelt: “Het idee van de winkel is ontstaan uit een frustratie, die gedeeld bleek te zijn. Via vrienden,

“Bijna alles in onze winkel is gekregen of zelf gemaakt”

SARA VANDER AUWERA, UITBATER CONTENT

vrienden van vrienden en mensen uit het beroepsleven zijn we samen aan de slag gegaan.”

De Facebookpagina van *Content* heeft inmiddels 2.500 volgers. “Van bij het begin wilden we onze toekomstige klanten betrekken. Zo kregen we veel inhoudelijke en materiële ondersteuning. Bijna alles in onze winkel is gekregen of zelf gemaakt.”

Over de grote betrokkenheid licht Vander Auwera toe: “Burgerinitiatieven leven enorm in Leuven. Daarin zijn de sociale media echt belangrijk, met Facebookpagina's zoals *Durf te vragen* en *Freecycle Leuven*. Veel verandert zo van onderuit.”

Om een platform te bieden aan die ideeën is er een nieuw burgerinitiatief, *Leuven Soepeert*. Dat stelt burgers in staat om maandelijks samen soep te maken met voedseloverschotten en daar ideeën over buurtwerking uit te wisselen.

“We willen sociale klanten en buurtbewoners samen laten winkelen”

AN DERIEUW, UITBATER POP-UP SOCIALE KRUIDENIER

Vander Auwera vindt *Leuven Soepeert* een meerwaarde: “Netwerklekken zijn heel belangrijk. *Leuven Soepeert* maakt ontmoetingen nog laagdrempeliger.”

Foto Caroline van Rhee

Sociaal

Back to the roots

JONGSOCIALISTEN

In de reeks "Back to the roots" gaan we op zoek naar de ideologische wortels van enkele Leuvense jongerenkringen. Deze week: De Jongsocialisten.

“Het kapitalisme omverwerpen? Niet meer van deze tijd”

Robbe Van Hoof, voorzitter van de Leuvense Jongsocialisten, en Aaron Ooms, nationale voorzitter, graven naar hun socialistische wortels. “Aaron komt wel iets later. Door de staking in Brussel staat hij even in de file.”

TOBIAS GEERINCKX-RICE

Jullie volgen in deze reeks het Liberaal Vlaams Studentenverbond (LVSU) op, die niets meer verlangen dan eindelijk een beetje vrij te zijn. Wat is daar zo erg aan?

Robbe Van Hoof: (lacht) «Helemaal niets! Grappig hoe socialisten steeds worden afgeschilderd als diegenen die het op je persoonlijke vrijheid zouden hebben gemunt. Integendeel: vrijheid is een van onze basiswaarden.»

We hebben net een groots vernieuwingscongres achter de rug, met als hamvraag: “wie zijn we als Jongsocialisten nu eigenlijk?” Daar zijn vier kernwaarden uitgekomen: solidariteit, gelijkheid, vrijheid en duurzaamheid.»

In die volgorde?

“En dan durven sommigen beweren dat socialisten niets van economie kennen”

ROBBE VAN HOOF, VOORZITTER
LEUVENSE JONGSOCIALISTEN

Van Hoof: «Niet noodzakelijk, maar vrijheid kan slechts voortvloeien uit gelijkheid. Bij ons gaat het over een vrijheid van waarden, die veel positiever is dan de louter economische vrijheid van het LVSU.»

«Naast gelijke rechten verdient iedereen ook gelijke kansen. Enkel dan ben je echt vrij om je leven zelf in handen te nemen. Ook moet de maatschappij je keuzes respecteren, of je vrijheid stelt niets voor.»

Denken, dromen, doen

Keuzes respecteren is nog wat anders dan er als maatschappij – zeg maar belastingbetaler – voor opdraaien.

Van Hoof: «Als we er als maatschappij op vooruit willen, moet er een organisatie zijn die dat mogelijk maakt. Wat we samen doen, doen we beter. Als Jongsocialisten

pleiten wij bijvoorbeeld voor gratis onderwijs.»

«Ik stoor me mateloos aan mensen die dan beweren dat zij daarvoor moeten opdraaien: wie investeert in jongeren, haalt dat geld er zo weer uit. De jongeren die je nu laat studeren, zijn de werkgevers en werknemers van morgen. Hoe meer kansen je hen geeft, hoe hoger de *return* die je krijgt, op zowel sociaal als economisch vlak. (fijntjes) En dan durven sommigen beweren dat socialisten niets van economie kennen.»

«We mogen de toekomst van jongeren niet laten hypothekeren door cynisme. Het is in om positieve ideeën af te wimpelen als naïef, en te vluchten in angst en negativisme. Uiteraard moeten we realistisch blijven, maar dat is niet hetzelfde als simplistisch. Ik geloof dat het Anatole France was die zei: “Om grote dingen te bereiken moet je niet enkel handelen, maar ook dromen.”»

Ene Karl Marx zei ook iets over een dictatuur van het proletariaat. Komt daar nog wat van in huis?

Van Hoof: «(zucht) Dat is toch niet meer van deze tijd. Sommigen zullen me daarom een salonsocialist noemen. Ik hou het bij *Realsozialist*. We hebben geprobeerd het kapitalisme omver te werpen, en dat is niet gelukt. We moeten daar eerlijk in zijn. Marx' boek verscheen in 1848, en gelukkig leven we niet meer in dezelfde maatschappij. Iets wat trouwens grotendeels te danken is aan de socialistische beweging.»

Aaron Ooms «(kort) Marx staat in mijn boekenkast. Die staat daar mooi. Daar eindigt het.»

© Martijn Stoop

Cartoon Martijn Stoop

Eerst de mensen

Waarom zou je jezelf dan nog een socialist noemen?

Ooms: «Soms lijkt het inderdaad alsof de tijd van grote ideeën voorbij is. Maar we moeten net weer naar op zoek naar grote ideeën. Voor vele

“Marx staat in mijn boekenkast. Die staat daar mooi. Daar eindigt het”

AARON OOMS, NATIONAAL
VOORZITTER JONGSOCIALISTEN

mensen is de samenleving af: hun arbeidsvoorwaarden zijn redelijk, hun sociale zekerheid verworven.»

«Maar vijftien procent van de Belgen leeft nog steeds in armoede. Structurele armoede, die onmiddellijk uit te roeien is. Mensen die voltijs werken, en er toch niet in slagen hun leven op te bouwen. Dan heb je toch nood aan nieuwe ideeën?»

Van Hoof: «Ik noem mezelf met trots Jongsocialist, uit verontwaardiging over hoe het er tegenwoordig aan toe gaat. Wie gisteren de lezing van Thomas Piketty kon bijwonen, of zijn boek heeft gelezen, weet dat de ongelijkheid de voorbije decennia spectaculair is toegenomen.»

«Er is een ongelooflijk onevenwicht tussen de welvaartstoename van een kleine bovenklasse, ten koste van alle anderen. Die ongelijkheid is op zich al problematisch, maar zet bovendien het hele democratische systeem onder druk. Kijk maar naar de Verenigde Staten.»

Ooms: «We mogen ons niet enkel krampachtig vastklampen aan wat we al hebben. Ook de sp.a en de vakbonden vallen te makkelijk in dat conservatieve patroon. België blijft een van de rijkste landen ter wereld, maar het kan en moet beter voor nog meer mensen. De mens moet weer centraal staan in de economie.»

De opmerkelijk linkse Jeremy Corbyn werd onlangs verkozen tot leider van de Britse Labour-partij. In de VS wordt de openlijk socialistische Bernie Sanders bijna even ernstig genomen als Donald Trump. Is het weer tijd voor socialisme?

Van Hoof: «Als er zelfs in de oerconservatieve VS iemand kan opstaan die progressieve waarden uitstraalt en de problemen durft benoemen, geeft dat hoop. Vooral als je ziet hoeveel jongeren zich achter die boodschap van solidariteit scharen. We steunen Bernie voluit: hij zou een fantastische president zijn.»

Ooms: «Ook Corbyn geeft hoop. Zijn boodschap klopt gewoon, en dat geldt ook voor België. Iedereen moet zogezegd wat inleveren, maar het geld wordt nooit gehaald waar het zit. Mensen zijn dat beu. Ze willen rechtvaardigheid en gelijkheid.»

Zeker jonge mensen: 18.000 jongeren werden binnen 24 uur na de verkiezing van Corbyn lid van Labour. Die grondstroom is belangrijker dan charismatische figuren. Corbyn was al heel lang politiek actief, maar nu is de tijd rijp. De tijdsgeest zit mee. De goesting is er weer om te zeggen: het is genoeg geweest.»

TEKENFESTIVAL THE BIG DRAW VEROVERT LEUVEN

Wil u hier even tekenen?

Of u het nu kan of niet, doet er even niet toe. Tijdens de derde Belgische editie van "The Big Draw" strijkt de tekenkoorts voor het eerst neer in Leuven. Vingers doen kriebelen, dat is het motto.

ANNELEEN VAN KUYCK EN
HEIDI VAN ROMPUY

In den beginne – lees: 2000 – was er *The Big Draw* in Londen. Het idee om jong en oud, en vooral kundig én onkundig aan het tekenen te krijgen, sloeg aan en ging snel wereldwijd. In België is KUNSTWERKT de drijvende kracht achter het dynamische festival.

Van droedelen op bierkaartjes op de Oude Markt tot talloze tekenworkshops, *The Big Draw* is niet enkel kijken, maar ook doen. Dat hebben ook de leerlingen

kunstenaren ondersteunt. In de ateliers in de Vaartstraat worden de grenzen van het tekenen afgetast en daarbij elke leeftijdsbeperking geschuwd.

"Volwassenen geven vaak te snel op omdat ze niet zouden kunnen tekenen," licht Stéphanie Lamaire toe. "Met ongewone, moeilijke opdrachten dagen we hen uit er toch aan te beginnen, en veelal lukt het wél." Verderop krabbelt een man met een speciale spiegelbril op zijn neus wat rode lijnen op papier.

Etalages

Ook menig Leuvense winkelier doet gretig mee. *The Big Window Walk* leidt langs de voornaamste winkelstraten, waar kunstenaars zich met witte stift hebben uitgeleefd op de etalages. Tattooshop Old Rules overweldigt met een meer dan levensgrote grizzlybeer, terwijl Doekjes & Broekjes de kleine Anna, het meisje uit de peuterboeken, met een knipoog op het potje zet. *The Big PI*

De winkelruiten lokken duidelijk veel nieuwsgierigen door de geslaagde interactie met de koopwaar achter het glas. Jong talent krijgt bovendien de kans om *en plein public* te tonen wat ze in hun mars hebben.

Voor Sanne Verstraelen, geconcentreerd aan het werk voor Living Lounge in de Parijsstraat, is haar bijdrage alvast "een mooie aanvulling op mijn stage als student illustratieve vormgeving." Een creatieve win-winsituatie dus.

Tekenmachine

Dat tekenen niet altijd een zuiver ambachtelijke bezigheid hoeft te zijn, weten de bezoekers van het STUKcafé. Nippend van hun glas kijken ze toe hoe een robot rondwaalt op een paneel en het met zachte lijntjes vult. Dag na dag wordt zo een golvend oppervlak gecreëerd. Een beetje verrassend, want terwijl *The Big Draw* zelf één grote stimulans

Ook bij Cas-co nemen machines het over. Zo laat Bram Kerkhofs vier kleurstiften voortbewegen op zonne-energie, waarbij een trillerig lijnenspel op papier verschijnt. Het knappe mechanisme van de vele tekenrobots kan weliswaar rekenen op het enthousiasme van de bezoekers, maar een verbluffend resultaat levert het niet meteen op.

Short Film, Big Draw, de kortfilmcompilatie die Cinema Zed voor de gelegenheid heeft gepland, toont ons een middenweg. Potlood en digitale technieken vinden elkaar in een leuke mix van binnenlandse en buitenlandse filmpjes. *Crayon d'amour* is een ontroerende opener en ook *De wake* laat een beklijvend onaangename indruk na.

Toch mist de compilatie soms afwisseling en originaliteit. In de speelse kortfilm *Graffitiger* komen graffiti-tekeningen op komische wijze tot leven, en ook in *Big Bang Big Boom* en *The Empty Chair Dialogues* staat een

interactie tussen tekengeweld en de dagdagelijkse ruimte centraal. Het mag soms wel eens iets anders zijn.

The Big Draw is niet enkel kijken, maar ook doen

De organisatie zelf is in elk geval opgezet over de eerste Leuvense editie. "We zijn heel tevreden," vertelt Marianne Sneijers van KUNSTWERKT, "Ik heb het gevoel dat *The Big Draw* echt leefde in de stad. Wanneer ik door de straten fietste, hoorde ik de afgelopen dagen constant mensen praten over *The Big Window Walk*."

"Volwassenen geven vaak te snel op"

STÉPHANIE LAMAIRE, CAS-CO

is om de pen ter hand te nemen, blijkt juist die hand overbodig te worden.

Foto Yassira Samadi

Tekenen hoeft niet altijd een zuiver ambachtelijke bezigheid te zijn

van middelbare school De Wijnpers goed begrepen. Op de Grote Markt nodigen ze passanten uit om hun witte kartonnen boomstammen van blauwe blaadjes te voorzien. "We willen vooral zoveel mogelijk mensen betrekken bij *The Big Draw*," vertelt Julie uit het tweede jaar kunstonderwijs.

Die ambitie drijft ook Cas-co, een vzw die pas afgestudeerde

Open Mic in het Depot Tropische temperaturen en talent

Ze zijn ondertussen een vaste Leuvense waarde geworden, de Open Mic Avonden van Het Depot. Het concept is eenvoudig: jonge singer-songwriters krijgen elke eerste woensdag van de maand carte blanche.

CHARLOTTE DE ROO

Het is drummen tijdens de eerste editie van het nieuwe Open Mic-seizoen, met een gebrek aan *personal space* en hoge temperaturen tot gevolg. De vele enthousiaste muziekliefhebbers maken er desalniettemin een geslaagde avond van

Algemene trend van de avond? De gitaar. Maar liefst zeven van de acht artiesten betreden het podium gewapend met plectrum en snaren. De stijl van het gitaarspel varieert sterk, maar de juiste *skills* hebben ze allemaal.

Muzikaal trio Elfride zorgt voor een rustige start van de avond. Ook Heikki Rasilio, de dromerige Fin en Tim Anders, een verstokt straatmuzikant, luisteren deze eerste editie op met relatief kalme, maar

technisch sterke gitaarpartijen. Marjan Debaene, Simon en Carl Durant vormen de rockzijde van de muzikale medaille.

Ne schone mens

Een concertzaal compleet stil krijgen: het is een hele opdracht. Als je dan ook nog eens een volslagen onbekende artiest bent, is dat al helemaal een uitdaging. Geroez-

Jente haalt inspiratie bij zijn verleden, dat nog niet zo lang is

Algemene trend van de avond? De gitaar.

moes op de achtergrond lijkt dan ook onoverkomelijk. Toch slaagden twee artiesten erin alle keuvelende toeschouwers in Het Depot muisstil te krijgen.

Jente Van Havermaet was met zijn dertien levensjaren de jongste van allemaal. Met een schuchter lachje zit hij achter zijn piano. Voor zijn liedjes haalt Jente inspiratie bij zijn verleden, dat zoals hij zelf beseft, "nog niet zo lang is". Een aparte inspiratiebron voor een jongen van dertien. Wat er ook van zij, zijn prachtige stem doet verschillende monden openvallen.

Ook Buurman, "ne schone naam voor ne schone mens," zoals de presentator hem beschrijft, zorgt voor complete stilte in de zaal en een mooi hoogtepunt van de avond. Hij mist de start van een nummer maar vertelt

ons ook waarom. Zijn trouwe gele Dunlop-plectrum heeft hij niet gevonden, maar hij vond wel iets anders terug: zijn Gorkiplectrum. Vol emotie zingt hij *Zweef*. Een kippenvelmoment voor alle aanwezigen.

Veto zet recht

In het artikel rond studentenvertegenwoordiging aan de UC Leuven-Limburg (UCLL) (Veto 4203, p. 12) stonden enkele fouten. De studentencoach van de UCLL is niet Lieze Steensels, maar Tessa Verberckmoes. Verder heet de voorzitter van OKeR niet Eli Beerten, maar Eli Beelen. Tot slot betaalt OKeR niet om de in de AV van LOKO te zitten, maar betaalt de studentenservice van de UCLL om gebruik te mogen van de LOKO-faciliteiten. Stemrecht in de AV is daar slechts een deel van.

Cultuur

OPENING EUROPALIA TURKIJE

Wandelen door 12.000 jaar Turkse geschiedenis

Na vorige edities over onder andere India, China en Brazilië staat het tweejaarlijkse cultuurfestival Euro-
palia nog tot eind januari in het teken van Turkije. Het festival viert een dubbele verjaardag, zowel het 45-jarig bestaan als de 25ste editie.

HANNE VAN ESPEN

Europalia stelt zich als doel een beeld te schetsen van de Turkse kunsten en kiest voor een mix van gevestigde namen en jong talent. Op een 25-tal locaties in Bel-

Billen, erecties en Korans

De tentoonstelling over Anatolië toont een 200-tal kunstobjecten afkomstig uit dertig verschillende musea en wil tonen hoe rituelen van generatie op generatie doorgegeven werden. Daarom neemt hij

FOTO Meredith Geldof

Moderne technologie blijft beperkt tot hier en daar een fotoprojectie

gië en de buurlanden vinden de komende maanden culturele activiteiten plaats. Zowel tentoonstellingen als concerten, lezingen, dansvoorstellingen, gesprekken met Turkse auteurs, theater en vertoningen van Turkse films staan op het programma.

Bij de tentoonstellingen bij *Anatolia. Home of Eternity* in het Paleis voor Schone Kunsten in Brussel de spits af. Eén van de curatoren is professor emeritus Marc Waelkens, die tot voor kort archeologie doceerde aan de KU Leuven en de opgravingen in Sagalassos leidde.

Later volgen nog een tentoonstelling over Istanbul, ook in het Paleis voor Schone Kunsten, en een vergelijkende expo over de havens van Antwerpen en Istanbul in het MAS in Antwerpen.

de bezoeker mee op een reis door de tijd die begint in de elfde eeuw voor Christus, langs één van de oudste prehistorische, in steen uitgekerfde reliëfs ter wereld. Het dringt pas door hoe knap dit is als je weet dat er geen metalen werktuigen voor werden gebruikt.

De tentoonstelling neemt je vervolgens mee langs vrouwelijke godenbeeldjes met dikke borsten en billen en een beeldje van een man met een wel extreem grote erectie, langs Romeinse kunst en naar vroege kunstwerken uit het christendom.

In een volgende zaal doet de islam zijn intrede: de profeet afbeelden mag niet, zijn naam afbeelden wel. Wandelend door de geschiedenis van Turkije verwonder je je over prachtig versierde Koransteunen, zilvergouden Koranhou-

Wandel langs een beeldje van een man met een wel extreem grote erectie

ders, eeuwenoude tapijten en ceremoniële helmen.

De infoborden in de zaal lijken van papyrus, de vitrinekasten zijn geïnspireerd op een Turkse broodschotel: hier is duidelijk aan de afwerking gedacht. Toch is het verder een eerder klassieke vorm van werken, moderne technologie blijft beperkt tot hier en daar een projectie van een foto. Een gemiste kans, want iets meer interactie voorkomt dat het voor de bezoeker te veel van hetzelfde is.

Binnen het kader van de huidige Turkse politieke context lijkt Turkije als thema-land een vreemde keuze. De kunst straalt echter een boodschap uit over de context waarin het gemaakt wordt. Daarom biedt Euro-
palia een kans om verschillende stemmen over het land te horen en zo een beter beeld te krijgen van wat er achter de actualiteit staat.

Het programma vind je op: www.europalia.eu

THEATER OP DE MIDDAG: HET HAMILTONCOMPLEX

Hormonenstorm op het podium

Dertien meisjes van dertien jaar oud maken een theatervoorstelling over kopieergedrag en het heldendom. "Het Hamiltoncomplex" van het Paleis, geïnspireerd op de iconische meisjesfotograaf David Hamilton, prikkelt, maar ruist te veel.

MARGOT DE BOECK EN RIET
TIMMERMAN

Gekleed als mini-stewardessen komt de dertienkoppige cast het podium op. De voorstelling begint met het nummer *Vois sur ton chemin* uit filmklassieker *Les Choristes*. De scène doet denken aan het gouden randje uit een vergane jeugd.

Wanneer plots ergens de naam Matteo Simoni valt, slaan de hormonen van de meisjes op hol. Totale chaos ontstaat door hun gegil en opgewonden gesprong. Een bodybuilder betreedt het podium om hen opnieuw tot de orde te roepen.

De tegenstelling tussen wanorde en discipline, mannelijke en

vrouwelijke clichés en de sfeerscheppende muziek zetten de toon voor de rest van de voorstelling. Ze vormen tegelijk een grote troef en een jammere zwakte.

Dansende ideaalbeelden

De kleine meisjes staan in schril contrast met de bodybuilder, die zelf iets tragikomisch heeft. Wanneer hij trots met zijn spieren rolt, zie je de twijfel in zijn blik. Er staat geen stripfiguur, maar een mens van veel vlees en bloed.

Jeugdige en meestal blond, mannelijk en gespierd: die twee ideaalbeelden uit onze tijd dansen met elkaar. De dans van de bodybuilder met Lovely, het kleinste

en meest energieke meisje van de groep, is precies door die tegenstelling zeer ontroerend.

Aan mooie beelden en tegenstellingen is er in deze voorstelling geen gebrek. Een van de dertien meisjes, Queen, heeft een beperking waardoor ze moeilijk kan stappen, dansen of duidelijk praten. Het meisje laten meespelen is een gewaagde beslissing van het gezelschap, die doordacht is aangepakt. Onder de cast heerst duidelijk grote zorg en aandacht voor haar spel.

Op een aantal momenten zit de voorstelling er daardoor knal op. Vooral de herhaling van de dans-scene tussen de bodybuilder en

Queen is zeer sterk, omdat er een grote tederheid in zit. Een ideaalbeeld stelt zichzelf bij.

Mentaal schrappen

De muziek die bijna non-stop de voorstelling begeleidt, is een allegaartje van Stromae en Sia tot dramatische aria's uit operaklassiekers. Op die manier probeert de voorstelling te laten zien dat de worstelingen van een puber universeel zijn.

Tegelijkertijd benadrukt de muziek vooral het ontbreken van een duidelijke keuze. Er zijn zo veel beelden, muziekfragmenten en kostuumwissels, en daardoor is er te veel ruis.

Als toeschouwer is het zoeken en mentaal schrappen om het mooie, dat zeker in deze voorstelling zit, eruit te filteren. Een krachtige boodschap gaat zo verloren, al wordt die af en toe luidkeels over het podium geroepen.

Het Hamiltoncomplex speelde op Theater op de Middag, een initiatief waarbij de Brusselse Bozar theatervoorstellingen aanbiedt op het middaguur voor werkmensen, scholieren en studenten. De voorstellingen handelen over actuele thema's die nauw verbonden zijn met de leefwereld van jongeren.

Meer info over Theater op de middag vind je op www.bozar.be

INTERVIEW CARLL CNEUT

“Ik ben per toeval illustrator geworden, dat zou nu niet meer kunnen”

Carll Cneut won in september de Vlaamse Cultuurprijs voor de Letteren. Opvallend want Cneut is geen schrijver, maar een tekenaar. “Er vindt een mentaliteitswijziging plaats,” vertelt hij over het illustratorbestaan.

MARGOT DE BOECK EN HEIDI VAN ROMPUY

U doceert aan het KASK in Gent. Wat deed u beslissen de tekenaarspassie door te geven?

Carll Cneut: «Lesgeven houdt me alert en scherp. Je ziet de nieuwe generatie en je wilt vooral zelf niet onderdoen. Als ik mijn studenten bezig zie, denk ik soms bij mezelf: ik zou dat gemaakt willen hebben.»

«Ik stond trouwens al eens op een shortlist samen met een student van mij. Dat is een vreemd gevoel.»

Er staat dus een nieuwe generatie kunstenaars klaar?

Cneut: «De markt is erg veranderd en geprofessionaliseerd. Ik heb het gevoel dat het nu moeilijker is. Toen ik begon in 1996 was er nog meer het idee “we doen iets en zien wel waar we uitkomen.”»

“Misschien vind je jouw neus binnenkort wel in één van mijn boeken terug”

«Ik heb het vak zo al doende mogen leren. Mijn eerste drie boeken waren een leerschool. Nu moet je meteen een sterk product aan de uitgever kunnen afleveren. Ik ben per toeval illustrator geworden, dat zou nu niet meer kunnen.»

James Ensor en Pieter Breughel zijn uw grote voorbeelden. Kijkt u op naar andere illustratoren?

Cneut: «Het zijn vooral de schilderkunst en het dagelijkse leven die mij inspireren. Zo moet ik me nu echt concentreren om naar jullie te kijken. Als ik met vrienden op restaurant ga, kies ik vaak heel bewust de stoel die naar de muur wijst. Anders kijk ik teveel rond.»

«Soms zie je namelijk iets dat later bruikbaar is. Er zit een groot beeldarchief in mijn hoofd. Misschien vind je jouw neus binnenkort wel in één van mijn boeken.»

Schrijfsels

Onlangs kreeg u een mooie erkenning voor uw werk: de Vlaamse Cultuurprijs voor de Letteren. Had u dat verwacht?

Cneut: «Het is een primeur dat een illustrator die prijs krijgt. Ik had zelfs tot op de uitreiking niet door dat ik echt de prijs der Letteren kreeg. Toch ben ik vooral blij met het compliment uit het juryverslag dat ik erin slaag naast de auteur te vertellen.»

«Dat vind ik namelijk heel belangrijk. Ik moet zeker weten dat een auteur zijn werk kan loslaten en mij de kans geeft mijn eigen

ding te doen. Er is niets ergers dan een tekst krijgen met tussen haakjes wat je precies moet doen.»

“Carll Cneut is een veel betere naam dan Tom Vandewalle”

Sta je als illustrator soms in de schaduw van de auteur?

Cneut: «Ik denk dat die grenzen kleiner worden. Illustratoren krijgen steeds meer erkenning. De Cultuurprijs is daar een goed voorbeeld van. Het is een statement van de jury. Ik denk dat er een mentaliteitswijziging komt.»

U schrijft ook graag, maar komt er niet mee naar buiten. Is dat wel een ambitie?

Cneut: «Het is niet de bedoeling mijn roman uit te geven, maar zeg nooit nooit natuurlijk. Al ga ik me dan eerst nog wat moeten verdapperen. Er is nu appreciatie voor mijn tekenwerk, maar ik ben bang voor de kritiek als ik mijn schrijfsels op de mensen loslaat.»

«Niemand heeft die ooit gelezen. Misschien zijn ze barslecht. Voorlopig is schrijven vooral een uitlaatklep.»

“Mijn grootste angst is stil te blijven staan”

Werkt schrijven op een andere manier dan tekenen?

Cneut: «Ik vind het zeer belangrijk dat je ruimte laat voor interpretatie. Soms krijg je mooie teksten van auteurs, maar waar alles tot in de details beschreven staat. Dan kan je enkel een plaatje maken bij het praatje.»

«Niet alleen als ik zelf schrijf, maar ook als ik teken, probeer ik die ruimte wel te laten. Zelfs al zijn er in een boek al twee versies van het verhaal, het geschrevene en het getekende, toch moet je de lezer ook iets gunnen.»

Boekenmaker

Bent u bang dat de ideeën ooit op zullen zijn?

Cneut: «Bij ieder nieuw boek. Eerst is er altijd paniek. Ik heb namelijk een erg grote drang om steeds vooruit te gaan. Mijn grootste angst is stil te blijven staan.»

«Die hoge verwachtingen liggen vooral bij mezelf, maar ook bij de uitgever en de

Foto Vincent Peeters

auteur. Soms kan ik daar melancholisch over worden. In het begin stond mijn boek gewoon in de winkel en niemand kocht dat. Als ik dan aan het volgende begon, was ik heel vrij. Nu zijn er wel verwachtingen en die kan ik niet altijd loslaten.»

Sommige mensen noemen uw tekeningen melancholisch. Kan u zich daar in vinden?

Cneut: «Niet echt. Mensen verwachten altijd iemand anders wanneer ze mij ontmoeten. Iedereen verwacht een kale man met een baard, die heel serieus en triest is. Maar ik ben een vrolijk mens.»

«Er zit iets in mijn werk, wat ik niet zie, maar wat ervoor zorgt dat mensen zich een ander personage voorstellen. Mensen denken ook vaak dat ik naar klassieke muziek luister, maar eigenlijk zit onder mijn favoriete muziek steeds een *beat*. Ik voel me ook geen kunstenaar, maar een boekenmaker.»

Misschien heeft dat foute beeld ook te maken met uw bijzondere naam. Is dat een artiestennaam?

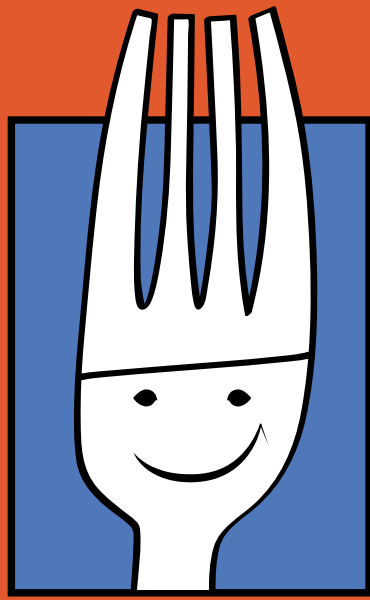
Cneut: «Niemand gelooft dat ik gewoon een West-Vlaming ben, en geen Duitse of Scandinavische roots heb.»

«Vroeger schreef ik mijn naam zelf ook altijd anders. Toen ik in het boekencircuit begon, zei iemand dat ik die unieke schrijfwijze moest uitspelen. Het is in elk geval een betere naam dan Tom Vandewalle. Een leuke anekdote is dat er in Zweden een serie boeken is uitgegeven die *De avonturen van Karl Knut* heet.»

“Mensen verwachten een kale man met een baard”

Dat lijkt wel een teken dat je ooit illustrator moest worden. Een boekenreeks die jouw naam draagt.

Cneut: «Karl Knut is een kleine aardworm met een petje en een rood vestje aan, dus ik hoop van niet (*lacht*). Ik heb ze in elk geval thuis staan. De Zweedse uitgeverij heeft ze ooit eens opgestuurd.»

ALMA

Weekmenu

12/10-16/10

Maandag	4-kazentortellini met spinazie, tomaat en maïs € 5.50 (V) Heekfilet tomatensaus broccoli pestopure € 6.00 Koninginnenhapje € 4.30 Varkensfiletkotelet, rode kool/vleessaus € 3.20 Spaghetti bolognaise groot € 4.30 (A3) Capellini bolognaise klein € 3.20 (GHB)
Dinsdag	Ribbetjes met pikante karamelsaus € 6.00 Spaghetti bolognaise groot € 4.30 (A1) Spaghetti bolognaise klein € 3.20 (A1, A2) Cordon bleu met erwtjes en vleessaus € 5.50 Vege Mexicaanse stuk bieslooksous biorijst € 5.50 (V) Koninginnenhapje € 4.30 (A3) Capellini bolognaise groot € 4.30 (GHB)
Woensdag	Steak met rode wijnsaus en forestieregroenten € 6.00 Vegetarisch koninginnenhapje € 4.30 (V) Witloofgratin € 5.50 (A1, A2) Hertoginnenkrokant met jonge wortelen € 3.20 Koninginnenhapje € 4.30 (A3) Spaghetti bolognaise groot € 4.30 (A3) Capellini bolognaise klein € 3.20 (GHB)
Donderdag	Pitabroodje met vegetarische gyros, met dilledressing en slaatje € 5.50 (V) "Vleesballetjes" in pepersaus en boontjes € 3.20 Beenham/leffesaus/gebakken schorseneer € 4.30 (A1, A2) Zalmfilet met witte wijn-saus, bladspinazie en gegrati-neerde puree € 6.00 Koninginnenhapje € 4.30 (A3)
Vrijdag	Koninginnenhapje € 4.30 Pizza funghi € 6.00 (V) Romig blanket (vleesragout) met fijne groentjes € 3.20 Kipfilet met Foyotsaus en bloemkool € 5.50 Beenham/leffesaus/gebakken schorseneer € 4.30 (GHB)

A1 = Alma 1
A2 = Alma 2
A3 = Alma 3
GHB = Gasthuisberg
V = Vegetarische schotel

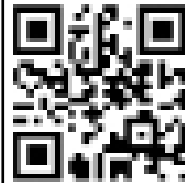
Ook Alma zit op sociale media. Volg ons op Facebook om op de hoogte te blijven van al onze acties!

*One man's trash is
another man's treasure!*

*Inzameling en verkoop van tweedehands
goederen met een enorm en steeds
wisselend aanbod!*

de kringwinkel

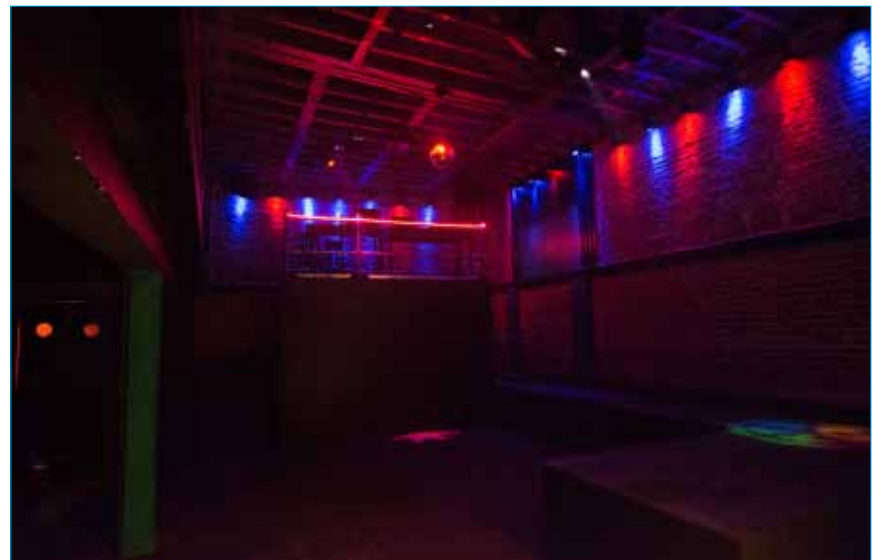

SPIT

Tijzenmolenstraat 10-12 ~ 3001 Heverlee

www.spit.be

DE GOEDKOOPSTE FUIFZAAL VAN LEUVEN

ALBATROS

Brusselsestraat 15

€ 355 per avond
€ 250 tijdens het weekend

Kringen aangesloten bij LOKO of OSR/OKER krijgen 105 euro korting.

Bij elke vierde fuif van een kring of vereniging binnen hetzelfde academiejaar is de huur van de zaal gratis. En dat geldt ook als je het vatenrecord breekt!

Reservaties en inlichtingen: 016/22.31.09 of albatros@loko.be !

KULEUGEN

Satirische rubriek

Ondertussen op de Facebookpagina van LOKO...

"We zoeken nog drie shifters voor vanavond, dringend!"

EEN ZIN DIE JE IETS TE BEKEND IN DE OREN KLINT?

VORMINGSSESSIE "WERKEN MET VRIJWILLIGERS"

MAANDAG 12 OKTOBER - 19:00 | GRATIS DEELNAME | MTC 00.59
INSCHRIJVEN VIA LOKO.BE/VORMING

"Geen vuiltje aan de lucht"

Helft studenten heeft smaakprobleem

Ongeveer de helft van alle Leuvense studenten kampt met een ernstig smaakprobleem. Dat blijkt uit een rapport van de Vereniging voor Gastronomie. Veel studenten weigeren lekker te eten en nemen genoegen met slechte afhaalchinese en ranzige frituren. Volgens professor voedingswetenschappen Hans De Backer komt het probleem voort uit onwil van de studenten. Een korte navraag van deze krant bevestigt dat: "Laat me met rust, ik ben zat en wil frieten eten!" zo stelde een student donderdagnacht.

Studentenrestaurant Alma vindt niet dat zij schuld dragen aan het smaakprobleem. "Wat wij de studenten voorschotelen is best te eten. Of in ieder geval niet heel vies." De Backer stelt dat juist die laconieke houding ervoor zorgt dat de bezoekers van de Alma allemaal met een chronische diarree zitten opgescheept. "De student ontwikkelt op deze manier geen hoogstaande culinaire smaak, die een goede stoelgang kan bevorderen."

De Vereniging voor Gastronomie lanceert een campagne om studenten lekkerder te laten eten. "Dat hoeft niet per se gezonder te zijn, zelf leef ik op een dieet van ganzenlever en kaviaar" aldus De Backer.

Nasa onthult Raket-
ijsjes Space Program
MEER IJS IN DE RUIMTE

Colofon

Veto
's-Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016 22 44 38
Fax 016 22 01 03
e-mail: veto@veto.be
www.veto.be
www.twitter.com/veto_be

Jaargang 42 - Nummer 4
Maandag 12 oktober 2015

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringsorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:
Roderik "Mijn hele opleiding"
De Turck

Redactiesecretaris & V.U.:
Margot "De quiz-examens van
op Erasmus" De Boeck

's Meiersstraat 5
3000 Leuven

Redactie:
Kalina "Politologie" De
Blauwe, Paul-Emmanuel
"time-management" Demeyere,
Quinten "Secretaressetaken
voor absolute beginners"
Evens, Simon "Meermansboten
Evolutie 2" Grymonprez, Karel
"staatsrecht" Peeters, Heidi
"Ruimtelijk inzicht" Van Rompuy,
Jasper "Eén minuut stilte"
Van Loy

Schrijvers:
Max "Bio Shizzle" Bols, Charlotte
"Multi-tasks" De Roo, Tobias
"Empathie" Geerinckx-Rice,
Pjotr Hubin, Maarten
"Theoretisch rij-examen" Langhendries,
Joes "Ecamen blif typen mettiem
vingers" Minis, Gilles "Theoretisch
autorijexamen" Michiels, Nora
"Eindexa-

men voordracht" Sleiderink, Simon
"Algemene Taalwetenschap 1"
Thys, Mika "Frans" Tuybaerts,
Hanne "AVI-test" Van Espen,
Anneleen "Links en rechts" Van
Kuyck, Astrid "Europese Literatuur
2" Vervoort, Louise "CLB
Blindheidstest" Willocx

Fotografen:
Vincent "Ik wil nieuwe schouwen"
Peeters, Caroline "De Geschiedenis
van K3" van Rhee, Yassira "De
Geschiedenis van de fotografie"
Samadi, Daisy "Het fietsexamen"
Calari

Tekenaars:
Jeroen "Computer science extra
advanced course" Baert, Pjotr
"Geen enkel" Hubin, Martijn
"Mika vindt dat ik dringend
zelf moet leren rijden dus mijn
rijexamen dan maar" Stoop,
Michiel "AMV ritmisch dictee"
van Boxel

Dtp:
Thomas "Een cursus DTP"
Cliquet, Margot De Boeck,
Roderik De Turck, Evelyne
"Anatomie" Van Hecke

Eindredactie:
Kalina De Blauwe, Els "IT"
Dehaen, Lucas "Beknoptheid"
de Jong, Paul-Emmanuel
Demeyere, Simon Grymonprez,
Karel Peeters, Heidi Van Rompuy

IT:
Joachim Beckers, Pieter Hiele

Publiciteit:
Alfaset cvba -
alfaset@loko.be
016 22 44 38
Drukkerij:
Coldset Printing Partners
(Groot-Bijgaarden)
Oplage: 9.000 exemplaren
ISSN-nummer: 0773-5162

Abonnement?
Wil u ook elke week Veto
in de bus? Mail dan uw
adres naar margot@veto.be
en schrijf 11 euro over op
rekeningnummer:
BE80 0010 9597 1977

Meedoen?
Redactievergaderingen vinden
iedere vrijdag plaats om
16 uur en staan open voor
iedereen. Alle geïnteresseerden
(tekst, foto, lay-out, favoriete
herexamen) zijn welkom op het
redactieadres. Lezersbrieven
kunnen tot vrijdag 14 uur,
lieft mailsgewijs, ingezonden
worden op het adres: veto@veto.be.
De redactie behoudt zich het
recht reacties in te korten of op
het internet te publiceren.

Joël De Ceulaer

"Als je iedereen afbreekt, hoe doe je dat dan met jezelf?"

Joël De Ceulaer heeft last van meningen. Wie hem op Twitter volgt, weet waarover het gaat. In Knack onderzoekt hij waar al die meningen vandaan komen. "Ons verstand verkoopt wat onze intuïtie heeft beslist."

PAUL-EMMANUEL DEMEYERE EN SIMON GRYMOPREZ

Jarenlang schreef Joël De Ceulaer alle meningen van zich af in columns in *Knack* en *De Standard*. Zijn nieuwste boek *Lastpost* bundelt die columns, met een indrukwekkend resultaat.

In *Knack* gaat hij nu op zoek naar de oorsprong en het waarom van die meningen. En wat blijkt? Eigenbelang speelt een cruciale rol. En Darwin ook.

FOTO Kalina De Blauwe

Meningen worden volgens de geïnterviewden in uw Knack-serie voor een groot deel bepaald door eigenbelang. Waarom stemmen mensen dan niet voor politici die hun socio-economische situatie willen verbeteren?

Joël De Ceulaer: «In eigenbelang zitten er verschillende aspecten. Alles moet gezien worden in het licht van onze evolutionaire voorgeschiedenis. Wij zijn mentaal, emotioneel en cognitief uitgerust om te overleven in primitieve omstandigheden.»

«Het vroegere Vlaams Blok was zeker geen partij die socio-economisch in het voordeel speelde van mensen uit lagere sociale klassen. Dat diezelfde mensen toch voor het Vlaams Blok stemden, had natuurlijk te maken met hun sterke retoriek van leiderschap en eigen volk eerst. Die drang naar leiderschap binnen een stabiele groep zijn evolutionaire gevoeligheden die wij nog allemaal hebben.»

"Darwin is het fundament van mijn wereldbeeld"

Rationele keuzetheorie

Is de democratie, daarbij horend de idee dat we een rationeel debat houden en redelijke beslissingen nemen, geen leugen?

De Ceulaer: «Nee, ik zou dat geen leugen noemen. Er schuilt echter wel een misvatting in, namelijk dat een democratie gebouwd zou zijn op de collectieve voorkeuren van rationale individuen. Dat was vroeger in de economie "de rationele keuzetheorie." De laatste decennia wordt steeds duidelijker dat die theorie niet klopt.»

«Aan de ene kant corrigeert onze ratio de beslissingen die ergens "onder de radar" genomen worden. Ons verstand legt dus uit waarom we een bepaalde beslissing hebben genomen, ze verkoopt wat onze intuïtie heeft beslist.»

Is Joël De Ceulaer een darwinist?

De Ceulaer: «Darwin is het absolute fundament van mijn wereldbeeld. Dat wil zeggen dat bijna alle antwoorden over de mens en samenleving te vinden zijn bij de evolutietheorie. In heel veel kringen, ook onder menswetenschappers, voelen velen zich nog altijd ongemakkelijk bij Darwin. Zelfs in België.»

Uw derde deel in de "Meningenreeks" gaat over de moeilijkheden van een serene debat.

Waarom vervallen de discussies vaak in redeloos geschreeuw?

De Ceulaer: «Als we debatteren hebben we vooral oog voor argumenten die in ons kraam passen. Het gaat als volgt: ik neem een beslissing, en dan zoek ik redenen om die beslissing te rechtvaardigen.»

«Op dat moment ben je niet rationeel en kritisch aan het denken, maar ben je eigenlijk op zoek naar argumenten om anderen te overtuigen. Zelfkritiek is dus het grootste probleem.»

Hoe ontcom je daaraan?

De Ceulaer: «Door over belangrijke beslissingen in groep te praten. Zorg ervoor dat er iemand anders is om jou te corrigeren, als je geen slechte beslissingen wilt nemen. Anderen zullen de gaten in jouw betoog herkennen die je zelf niet ziet.»

Uw laatste "Lastpost" was gericht aan uzelf. "Met een brief aan uzelf, de gepaste bekroning van een egotrip die zich al anderhalf jaar voortsleept (...) uw kritiek deugt meestal voor geen meter, waarom zou uw zelfkritiek dan de moeite waard zijn?" Wat meende u daarvan?

De Ceulaer: «Alles. Ik wou mijn beste columns bundelen in een boek en er dan een tijd uit. Als je iedereen afbreekt, hoe doe je dat dan met jezelf? Misschien had ik nog harder moeten zijn voor mezelf. Ik dacht: voor iemand anders het doet, zal ik het zelf doen.»

Lastpost

Hoe kijkt u naar het fenomeen Bart De Wever? Hij keert opvallend vaak terug in uw columns.

De Ceulaer: «De Wever is in-

tussen mij en mijn collega's. Die vinden dat die informele band hun professionaliteit niet in de weg staat. Maar journalisten en politici gaan samen pinten drinken, tutoyeren elkaar en weten

"Bart De Wever is indrukwekkend, de beste debater van zijn generatie"

drukwekkend, hij is op het toneel verschenen als een intellectueel en is de sterkste *debater* van zijn generatie. Hij wordt echter niet kritisch genoeg aangepakt. De politicus De Wever is helemaal anders dan de intellectueel De Wever. Ik denk dat de Bart De Wever van tien jaar geleden zeker de Bart De Wever van vandaag op zijn gezicht zou slaan, zoals De Wever trouwens zelf ooit zei over Guy Verhofstadt.»

«Media moeten echter hard en genadeloos zijn voor een politicus wanneer hij op het toppunt van zijn macht staat. Dat is nu eenmaal de functie van de pers. De machtigste moet aangepakt worden en dat is op dit moment Bart De Wever.»

«De relatie tussen politici en journalisten is ook veel te informeel. Dat is een discussiepunt

hoe het met elkaars kinderen is. Dat is niet goed. Het staat het noodzakelijke *killerinstinct* in de weg.»

En hoe staat u tegenover het fenomeen Rik Torfs? Over Torfs schreef u ooit: "Briljant maar egovrij, onbegrensd veelzijdig, enigmatisch met vrouwen."

De Ceulaer: «Ik vind Rik Torfs een heel interessant maar tegelijk dubbel fenomeen. Zijn toespraak bij de opening van het academiejaar over vluchtelingen was indrukwekkend. Maar op andere momenten tweet hij dingen waarvan ik denk: *geweldig flauw*.» Hij laat zich niet graag vastpinnen en is meester in de ironie. Volgens mij heeft Torfs al lang een deal met een uitgeverij die zijn tweets uiteindelijk in een boek zal bundelen. "De 1000 leukste aforismen van nonkel Rik," zoiets (*lacht*).»